

PEZSGÓ.. 1.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2019

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Megyeri Ágnes: Chardonnay brut

II. helyezett lett:

Holécziné Tóth Zsuzsa: A nagybetűs élet

III. helyezett lett:

Tóth Enikő: Pezsgő

című írása.

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: Gyöngylét

Felpezdült a vágy,
majd megindult egy élet.
Buborékba zártan
a Létre éhezett.
Megindult fölfelé
gyöngyözve, burokban,
csak később pattant szét
a Semmi felszínén.

Palackba préselték
végzetét a Párkák,
kacéran csillogott
az ólomkristályfény.
Megpróbált a szép gyöngy
legalul maradni,
így élvezve, nyújtva
a pezsgés örömét.

De a habzsi világ
szomjazta a nedűt,
betelt hát a pohár,
s a kis gyöngy megeredt.
Bár könnyed és önfeledt
volt emelkedése,
túl hamar szétpattant
az Önteltség színén.

Némely társa lassított,
visszafogta magát.
Ők is elnyújtották
a vidám perceket.

PEZSGŐ... 1.

Volt, amelyik fortyant,
túl hamar szét pattant,
megszűnt hát létezni
a világ tetején.

A sok gyöngy életre
pezsdített egy ifjút,
kinek megindult
vérében újra a remény,
ki bánatát akarta
feledni mindössze,
de pezsgőspoharában
gyöngyözött a múlt.

Visszatért a kedve,
ellazult bánata,
hátha visszajön
az egykori derű,
sok öröm bugyogott
a pohárban és benne,
lelke fényesebb lett,
szeme ragyogott.

Karcsú volt a pohár,
mint mátkája dereka,
élvezetet nyújtott
a pezsgő és a lány,
mámorosan itta
mindkettejük szavát,
nem vetette meg
az öröm italát.

Képzelete repítette,
csupa szépet látott,
keblére ölelte
az egész világot.

Bár pohara üres lett,
s az üveg is szomjazott,
nem volt boldogtalan,
jegyeséhez ballagott.

Cirógatta aráját,
ki nem bánta, sőt hagyta,
betelt így a vágy,
a pohárban pezsdült.
Megindult egy élet
buborékba zártan,
gyöngyözött fölfelé,
széles e világba.

Bár megeredt a gyöngy,
még nyújtani próbálja
minden egyes percét
a mámorba fúlt lét,
kívánja, hogy később
pukkanjon csak széjjel
könnyedén pezsegve
a jövő felszínén.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Az élet megy tovább

Tibi harminc éven át ápolta odaadóan a feleségét, végignézte a leépülését, és közben felnevelte közös gyerekeiket, Andrist. Ott ült a szülői értekezleteken, kísérte az osztálykirándulásra, és mindig megbeszélték a gyermeklét kis- és nagy dolgait.

A fiúnak sem volt könnyű, amíg az osztálytársai közös családi kirándulásról, boldog tengerparti nyaralásról meséltek, csendesen hallgatta őket. Mivel soha senkit nem hívott születésnapi zsúrba, egy idő után már őt sem hívták. Azt hitték, beképzelt és magának való, pedig csak nem akarta senkivel megosztani, hogy ők bizony másként élnek, és mi-

közben mások moziba mennek a szüleikkel, ő esti programként anyukája kimosott fáslijait tekeri föl, hogy másnap reggel még iskolába indulás előtt apukája könnyebben visszatekerhesse azt Vali mami lábára.

Három hónapja, hogy eltemették Valériát. Andris már felnőtt, és bár megviselte édesanyja halála, lelke mélyén tudja, megváltás volt számára. A két férfi most együtt üldögél a szobában, Tibi szeretne előhozakodni azzal, hogy neki van valakije - akivel már évek óta szeretik egymást - és be akarja mutatni Andrisnak. Tudja, hogy a fia szerelmes, bízik benne, hogy ebben a lelkiállapotban megérti őt.

- Olyan jó benneteket együtt látni Flórával! - mondja mosolyogva. Örülök, hogy volt egy kedves és tüneményes lány melletted azokban a nehéz napokban.

- Igen, apu, ő nagyon jól tudta kezelni a hangulatváltásaimat. Érezte, mikor kell hozzám bújni, mikor tud a csókjaival vigasztalni, de hagyott időt nekem a gyász feldolgozására is. Neked ez jóval nehezebb lehet.

- Hát igen, kisfiam... egy férjnek eltemetnie azt, aki az első szerelme volt, aki fiút szült neki... nagyon kegyetlen dolog. Te tudod, milyen régen tisztában voltam vele, hogy nincs visszaút, hogy csak idő kérdése, mikor veszítem el őt. Tudtam, hogy rád számíthatok, de mégis voltak helyzetek, amikor nagyon magamra maradtam a bánatommal. Téged lefoglalt a tanulás, azután megismerted Krisztit, majd Flórát... Nagyon meglepőd-nél, ha azt mondanám, nekem is volt valakim, aki segített elviselni ezt a hosszú agóniát?

- Mi? Miket beszélsz? Hogy értsem ezt? - kérdezte Andris emelt hangon.

- Hát... nehéz erről beszélnem, de szeretném, ha megértened... amikor harmadikos voltál a Katonában... tudod, a Gábor anyukája, aki kétéves kora óta egyedül nevelte a barátodat... szóval vele sokat beszélgettünk a gyerekeink problémáiról, meg az itthoni gondokról... és ez segített a hétköznapi elviselésében... azután szinte észrevétlenül egyre közelebb kerültünk egymáshoz...

- Mi? Azt akarod mondani, hogy miközben anyu ágyhoz kötött volt, és itthon szenvedett, te megcsaltad? És épp a haverom anyukájával?! Nem akarom elhinni! Neeem! Ez nem az én apám! - kiáltotta, és kis híján sírva fakadt.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Fiam... értsd meg... annyi éven át zokszó nélkül tettem a dolgom... anyukád többször is mondta, hogy ő megértene, ha lenne valakim...
- Jézus! Te anyának is elmondtad?!
- Nem, nem, félreértesz! Azt mondom, ő engedte volna, néha még biztatott is... de mivel gondoltam, hogy ezt csak miattam teszi, soha egyetlen szóval se céloztam rá.
- Akkor is! Aljas, szemét dolog egy haldoklóval szemben! Ha belegondolok, hogy én az „ő” palacsintáját ettem, és olykor még babusgatott is... „Mintha a fiam lennél” - mondogatta. Nem, apa, ezt nem tudom elfogadni! Még ha egy idegennel tettetted volna, azt is nehezen érteném meg, de ez olyan, mintha... mintha engem is becsaptál volna! Soha, de soha ne próbáld ezt velem megértetni, hallani se akarok róla!
- De kisleány! Legalább gondold át... mi szerettük volna Andival, ha ezt megértitek... ha már karácsonykor együtt ünnepelhetünk... és szilveszterkor pezsgőt bontunk a közös jövőnkre - és a tiétekre is Flórával.
- Na de apa! Hogy képzelted ezt? Már most megmondom: Flóráéknál fogom az ünnepet tölteni, és soha nem akarom ebben a házban, anyukám szobájában látni azt az asszonyt... többet a nevét se akarom hallani! Még hogy együtt pezsgőzzünk? Vedd tudomásul: többé az életben nem fogok pezsgőzni, nehogy arra a napra emlékeztessen, amikor ezt kérted tőlem!

Kisznyszer Ibolya: Pezsgő-ábránd

Sarki kocsmában borízű hang kiált fel:

„Mindenkinek pezsgőt, igyunk együtt,
Nyertem sokat, ünnepeljétek velem!”

Csapos ránéz a kiáltozóra, gyűrött arc,

Viseltes ruha, régi törzsvendég.

„Mennyit nyertél, koma?” - kérdi nyugodtan.

„Három vagy négy is, mit eltaláltam,

Lottónyeremény, tán elég lesz egy körrel!”

Pultos int segítőjének, a limitet keresse.

Loholva ér vissza a fiú a hírrel,
Nem rekord, túl sok nyerő volt a héten,
Tapogatja fejét a kocsmáros, mi legyen.

Látja megváltozott, kisimult vendége arcát,
Ki tudja, mit idézett fel benne, s másokban
Pezsgővel ünneplés régen volt, szép emléke!

A kocsmáros mogorva arccal keresgél,
A pult alól két pezsgőspalackot tesz fel,
Borospohárba töltöget a bent ülőknek.

Elkéri az árat, mennyiért ő vette, majd
Szokatlan csendben a raktárba vonul,
Nagyot rúg dühösen egy üres rekeszbe.

Farkas Erzsébet: Kék Angyal

Én egy tinédzserlány vagyok, aki szeret szórakozni, és keresi a nagy Őt,
mint minden fiatal. Egyszer egy osztálytalálkozóra voltam hivatalos. El-
mentem, de eleinte nem éreztem jól magam, mert mindenkinek volt pár-
ja, csak nekem nem.

Ekkor odajött hozzám egy fiú, kedvesen rám mosolygott, majd megkér-
dezte:

- Leülhetek melléd?

- Persze, természetesen - válaszoltam, majd bemutatkoztunk egymásnak.

- Péter vagyok - mondta.

- Én Rebeka vagyok.

Azt felelte, hogy milyen szép a nevem. Nagyon szimpatikus fiatallem-
bernek tűnt, ezért elkezdtünk beszélgetni egymással. Igen nagy élmény
volt a társaságában lenni. Lágy hangja zeneként simogatta a szívem, s
gyönyörű szemei csillogtak a lámpafénynél. Átjárta a testemet egy kü-
lönös érzés, melyet eddig még nem éreztem soha. Csodálkoztam, hogy
ilyen srácnak hogyhogy nincs partnere. Meg is kérdeztem tőle:

- Hogy lehet, hogy egy ilyen srác egyedül van? Vagy van barátnőd?

Azt felelte: - Nincs barátnőm, még nem találtam meg az igazit.

- Én is még keresem - feleltem neki.

Leült, és elővett egy üveg pezsgőt. Nagyon érdekes volt, látszott, hogy nem átlagos ital. Elkápráztatott a türkizkék színével. A neve is kivételes, méltó a megjelenéséhez. Kék Angyalnak hívták.

A fiú miközben a poharakat töltötte, azt mondta:

- Ez csodapezsgő, ha valakik együtt isznak ebből, soha nem válnak el, mindig együtt maradnak.

Persze én ezt nem hittem el. Már vártam, hogy megkóstolhassam ezt az érdekes nedűt. Még az íze is különös volt. A lány pezsgő bizsergette a nyelvem. Miután kiürült a poharunk, felkért egy táncra. Épp egy lassú zene szólt. Lenyűgözött, hogy még táncolni is tud. A zene végén kimentünk egy kis friss levegőt szívni. Gyönyörű kert vett körül bennünket, a virágok illata csak úgy áradt a levegőben. Telihold volt, és a csillagok ragyogtak fent az égen, mintha nekünk ontanáék fényüket. Mérheterlenül romantikus volt. Ezután magához húzott, és lágyan megcsókolt. Azt kívántam lelkemben, hogy ez a pillanat soha ne múljon el.

De eljött a hajnal, s búcsúznunk kellett. Könnyek szöktek a szemembe.

A szívem azt súgta, többet nem találkozunk. Péter azt mondta:

- Ne sírj, nem hagyjuk végleg el egymást! Majd levelezünk, e-mailben vagy levélben, és így fenntartjuk a kapcsolatot. Gondoltam, ez jó ötlet, s megadtam a címemet és az e-mail címet. Búcsúzólul lágyan átöleltük egymást, aztán elindultunk a saját utunkra, remélve, hogy ez a két út egyszer majd összeér, s egy úton megyünk tovább az élet útján.

Teltek, múltak a napok, de nem érkezett levél, sem az e-mail címre, sem a postán. Minden nap izgatottan vártam a postást, néztem a telefonom, azonban csalódnom kellett. A csodás pezsgőre gondoltam, és a káprázatos éjszakára, amit soha nem felejték el. A szívem mélyén hittem a pezsgő csodaerejének, de az eszem azt súgta, nem léteznek csodák.

Elkezdtem keresni a boltokban a Kék Angyal nevezetű pezsgőt, de azt sem tudták, miről beszélek. Teltek az évek, s feladtam, hogy valamikor is találkozni fogunk. Megpróbáltam új kapcsolatot keresni, azonban senkinél sem éreztem azt a furcsa, bizsergő érzést, amely megdobogtatja

a szívemet. Már minden reményem elszállt, amikor a barátnőm meghívott az esküvőjére. Azt mondta, elég a szomorkodásból, érezzem jól magam, talán még meg is ismerkedek valakivel. Arra gondoltam, hogyan érezsem jól magam egyedül, magányosan?

Azért elmentem, mert nem akartam a barátnőmet megbántani.

Szomorúan néztem a sok mulatót embert. Lehajtott fejjel hallgattam a zenét, amikor ismerős, lágy hangon megszólítottak. Felnéztem, és alig hittem a szememnek, Péter állt előttem. Átöleltük egymást, ezután lágyan megcsókolt. Ezt követően azt mondta: - Nagyon, sajnálom, hogy egy időre elveszítettük egymást, de el kellett mennem külföldre, ahol a hurrikán miatt bajba jutott embereken segítettem, ezért nem volt lehetőség írni, azonban megígérem, hogy többé nem fogjuk szem elől téveszteni egymást.

Ezután meglepetésemre elővett egy üveget. Nagyon elámultam, mikor megláttam a kezében a Kék Angyal pezsgőt. Péter nem itta meg, hanem eltette, mert biztos volt abban, hogy találkozni fogunk.

Úgy tűnik, ez a pezsgő tényleg varázspezsgő. Minden nap találkoztunk. Fél év után már a saját esküvőmön voltam. A nap ontotta ránk sugarait. S végre a két út egy úttá változott.

Kisznyér Ibolya: A Pezsgő varázsa

A pezsgő, elmémnek képi jelenésében,
Elegáns miliőt, ünneplést láttat,
Karcsú, hosszú, csillogó talpú poharat,
Halvány párával festi meg, levegőben
Gyöngyöző, illatozó aromája árad.

Fényes bálteremben ezüst tálcán,
Szalvétával a karjukon, suhannak
Nesztelen távolságtartó pincérek,
Nemes nedű, csilingelve koccanóan,
Táncparkettre csábító dallamok.

Urak szmokingban, hölgyek hosszú,
Gyönyörű ruhákban, frizurákkal,
Keringőre lágyan mozduló testek,
Szerelmes tekintetek, sejtelmek,
Boldog mosolyok, szívek örvendenek.

Esküvő, születésnap, diplomaátadás,
Száraz, édes, fehér, rozé, muskotályos
Pezsgővel kézben mondunk köszöntőt,
Szép alkalmakhoz méltó, fenséges,
Remény megtestesülésének aranyló hírnöke.

Sárváry Mariann: Malagai pezsgő

A legutóbbi szilvesztert Dél-Spanyolországban töltöttük. A viszontagságokkal, szomorú tragédiákkal teli elmúlt hónapok után napsütésre vágytunk. Így is mindig hosszú és sötét a január-február.

Valóban Európa Kaliforniája ez a vidék. Reggel, este lehül a levegő, de a nap szinte mindig süt. Vidámságot csal az emberek fásultságába. A nap negyed kilenckor kelt fel a szobánk ablakából, a tengerből. Először piros csík jelent meg a vízfelszín felett, aztán egy vöröslő pont. Hihetetlen gyorsan hízott meg, ahogy kibukott a horizonton. Erős, vakító fényébe egy idő után már nem lehetett belenézni. Mindezt körbevették a pálmafák, a tenger sejtelmes kékje, s közben az ébredező zöld papagájok rikácsolását hallgattuk. Gyógykúra volt a javából. Néha a tenger felől érdekes alakú felhőket terelt össze a szél.

Ez a nyugalom felemelő volt. Minden probléma otthon maradt.

A hosszú séták és izgalmas kirándulások után elérkezett az év utolsó estéje. A szilveszterest hasonló, mint nálunk, de itt nem himnusz van éjfélkor, hanem harangzúgás, és minden harangzúgáskor be kell kapni egy szőlőszemet. Mi is ezt tettük abban a reményben, hogy szerencsét hoz 2019-ben. A malagai száraz pezsgő bekerült a hátizsákba, két szállodai pohárral, gyertyával, kubai szivarmaradékkal. Még sosem szilvesztereztünk a tengerparton bokáig süppedő homokban. A sirályok a sö-

tétben már nem nevettek kárörvendően, helyettük tűzijátékot láttunk az égen, hallgattuk a hangos dörrenéseket. Az egyik vizespohárba került a gyertya, utána le a homokba, majd jött a koccintás, és a csöndes jókívánságok. Éjjel is andalító Andalúzia, nemcsak a szikrázó napsütésben. Mit is kívánhattunk? Kevesebb temetést, jobb egészséget, bátor döntéseket, hosszú, együtt töltött harmonikus éveket. Ezt pecsételtük meg a gyöngyöző malagai pezsgővel. Minden felszálló pezsgőgyöngyben egy-egy kicsi kívánságunk rejtőzött.

Petres Katalin: A pezsgő dicsérete

Édes, száraz, félszáraz,
rózsaszín, aranyárga
mámorító folyadék,
százezernyi buborék
táncol kecses pohárban.
Ünnep nélküle nincs,
minden cseppje kincs.
Örömök örök kortya -
Jaj! Józsátságom oda...

Milló Ildikó: Haiku pezsgős füzér

*Pezsgőt ihatnék
tavasz remélte virág -
téged ölelve*

*

*Champagne arany
parafa koronával -
gyöngyöző szőlő*

*

*Drót, üveg rabja
Muskotályos Törley -
ősz Budapest*

*Pezsgőmámorban
ifjú tavaszunk táncol -
fürdetném lelkem*

*

*Sokszemű szőlő
metszett kristályban pezsgő
esszenciája*

*

*Pezsgőmámorban
Provance-i napfényben
vártalak újra*

Jóljárt Anita: Talán tizenhét voltam

Talán tizenhét voltam,
későn érő fajta,
folyton lángoltam valakiért,
de a viszontláng elkerült messze.

Talán tizenhét voltam,
és elindult a hajsza,
jó volt érezni, hogy végre valaki ért,
s volt hívni valós randira mersze.

Talán tizenhét voltam,
én már láttam rajta,
szened, ha a karja épp hozzám ér,
És én olyan hűvös vagyok persze.

Talán tizenhét voltam,
egy szellős este kajla
csókot kaptam s valamit kér-
deztem, hogy mégis lesz-e

közünk egymáshoz,
mert én tizenhét múltam,
s dúltan kerestem a félelmem
okát, míg ő sietve hagyta el a
szobát. Majd visszatért,
a szeme csupa izzás.
Kortyonként kezd, ha még
nem ittál, felelte,
ahogy a gyöngyöző pezsgőt
az ajkamhoz emelte.

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal

Kutasi Horváth Katalin: Perignon megbékélése

Egyszer csak, mikor Dalufy Odaát járt, a következő párbeszédre lett figyelmes:

- Csak azt ne higgye ez a Perignon, hogy ő találta fel azt a nyamvadt pezsgőt, habzóbort, vagy mi is a neve!

- Mit morgolódsz már, Christopher, nem mindegy idele, hogy mit gondolnak odafönt? Valld be, hogy már nem is emlékszel, milyen volt az íze a bornak, hisz itt nem élhetünk vele! Nem volt elég pár száz év, hogy megbékélj? Hogy jutott már megint az eszedbe?

- Láttam, hogy Kharón már nem is ladikkal, hanem hajóval közlekedik. Úgy látszik, túl nagy lett az átjövő forgalom, az üzlet meg üzlet! Értem én! Na de mi van a hajó zászlaján?

- Várj, kitalálom! Csak nem Perignon kalózkapitányként?

- Viccelődj csak... Persze, hogy ő van, a „szent”! Mi ütött ebbe a Kharónba? Hogy találta ki, hogy éppen őt tűzi zászlajára? A kis bencés szerzetesi ruhájában a hordói közt!? Hadd lobogtassa csak a szél! Hogy marcangolná ronggyá mihamarabb!

Míg Christopher Merret engesztelhetetlenül puffogott továbbra is magában - Mike ugyanis faképnél hagyta, mikor látta, hogy nem tudja barátját kimozdítani hangulatából -, addig Dalufy fülét már egy másik beszélgetésre hegyezte:

- Már megint csuklasz, Pierre?

- Valakinek nagyon a bögyében lehetek! Csak tudnám, miért emleget folyton!

- Talán az egyik találmányodat dicséri egy derék champagne-i! Vagy épp egy angol, vagy német! Hisz úgy hallottam, már az egész világon ismernek!

- Na ne túlozz, Anatole! Én csak egy nyomorult pincemester voltam!

- Mindig szerénykedsz! És az új eljárásaid, amiket még ma is alkalmaznak a pincészetek Champagne-ban?!

- Hát jó! Csak azok a nyavalyás buborékok ne lettek volna!

Ekkor már kénytelen volt közbeszólni Dalufy:

- Ne haragudjanak az urak a szemtelenségért, hogy nemcsak kihallgattam beszélgetésüket, de még hozzá is merészelek szólni...

- Ugyan, uram, itt végre igazán elhagyhatjuk a formaságokat, vegye csak nyugodtan a szájára, ami a szívé! - biztatta szelíden az egykori szerzetes, aki békés szavai ellenére meglepődött, olyannyira, hogy abba is hagyta a csuklást.

Ez persze Dalufynak is feltűnt, és egy kis mosolyt csalt a szája szögletébe a titok: Ő pontosan tudja, ki emlegette Perignont, és azt is, hogy nem az elismerés, hanem a harag, az irigység hangján szólt róla... De ahelyett, hogy ezt a fátylat fellebbentette volna, inkább így kezdte beszédét:

- Igazán örülök, hogy elmondhatom, ami Önt mindig is zavarta, a buborékok...

- Na igen, ellenük küzdöttem egész életemben! - fedte fel őszintén Perignon.

- Nos, hisz az a legjobb az egészben! A buborék! Az teszi habzóborrá, ill. a pezsgőt pezsgővé, vagy bárhogy is nevezzük, és így lesz az élvezetek netovábbja!

- Azta! Ezt most a szívéből mondja, vagy csak vigasztal?

- Csak nézzen meg alaposabban, és tudni fogja!

- Nem, maga nem tréfál, a vigasztalás meg még messzebb áll Öntől... De a világ összes kincséért sem tudtam rájönni, mitől vannak azok a nyavalyás, bocsánat... azok a buborékok!

- Ma már nem csodálkozna... Hideg a tél, meleg a nyár, állandóan esik, aztán ott a sok szélsőség: a fagy, a jégeső. Hamar leáll az erjedés, az alkohol felfalja a cukrot, a tavaszi felmelegedés meg felébreszti az élesztőket, amik újra aktivizálódnak. Persze, hogy beindul a másodlagos erjedés...

- Hát ezért nem tudtam olyan egyszerű kis csendes bort előállítani, akárhogy is igyekeztem?! Azokat a gyöngyöket meg egyszerű borhibának gondoltam, azt hittem, rosszul csinállok valamit!

- Ne okolja magát! Pasteur is csak 200 évvel később jött rá a dologra...

- Valamicske hírek szivárognak ide néha, de most végre megértettem mindent! Hát ezért nem tudtam sehogy sem száműzni azokat a buborékokat a borokból!

- Látod, Pierre, mit össze kínoztad, mit agyongyötörted, s teljesen feleslegesen okoltad magad! - veregette meg a vállát Anatole. De ekkorra már Pierre szívébe a teljes béke is beköltözött.

Dalufy barátságosan intett, majd elégedetten sétált tovább még egy kicsit, mielőtt visszatért volna Ide. Mikor visszatért, arra gondolt, hogy egyet-egyét még lehet, hogy „felcsuklik” majd Pierre Odaát, mikor élvezettel kortyolják valamelyik róla elnevezett bort vagy pezsgőt Itt. És ha szerencséje van, Christophernek nem jut eszébe túlságosan gyakran a neve, és talán Khárón hajóját sem pillantja meg újra egyhamar, így aztán háborítatlan maradhat Perignon megtalált békéje. Dalufy büszke volt, hogy ezt a békességet ő teremtette meg a szerzetes számára.

Klotz Mária: újévi koccintás

nemes ital a pezsgő
emberi testnek felemelő
pezseg tőle forró véred
jó pár pohárral kérjed
ha véget ér az ó-esztendő
újév köszöntéséhez kell a pezsgő
koccints talpas poharaddal
emeld a hangulatot vidám daloddal
hej, danahaj, csuhaj
hej, multság, duhaj
éjfélkor boríts fátylat a múlttra
tisztá lappal lépj az újba
kívánságod biztos teljesül
lóherével új napra derül
ropogós malacsült és apró lencse
ne hagyjon el a szerencse
nemes ital az arany pezsgő
részeg ember is esendő
koccannak az üvegpoharak
színes tűzijátékok durrannak
éljen a reményteli újév
szóljon mindenhol pezsgős BÚÉK

Kutasi Horváth Katalin: Vérpezsdítő

Ha
felforrt
a véred,
s lehűtenéd,
ne bonts fel pezsgőt!

Kisznyér Ibolya: Pezsgőzés

Munkahelyen hirtelen jött ünneplés,
sarki boltból vásárolt, olcsóbb fajta,
pezsgő az is, vizespohárban jó lesz,
hamar, legyünk gyorsan túl rajta!

Az ünnepelt látványosan örülni nem mer,
úgy érzi, megérdemli, ám látja maga körül
lesütött szemű, keserű, irigy tekinteteket,
szinte hallja: „miért éppen ő?” érzéseket.

Talán két-három ember baráti gesztussal,
többiek arcukon kényszeredett mosollyal,
aki vezet, gyomra érzékeny, kitér csendben,
a hangulat kínos, nem bír oldottá válni,
a pezsgő hat, ám itt nem tud csodát tenni.

Győri Nagy Attila: Julika pezsgője

Kovács Lászlóné, a falu lakosságának nagy részének Julika, aki távolságot tartott tőle, annak pedig Kovácsné, kezében volt jelképesen a kulcs a polgármesterhez. Minden Julikán keresztül zajlott, aki hivatalosan takarítónő volt a hivatalban, de ő ezt nem szerette hallani. Ha bemu-

tatkozott, mindig azt mondta, hogy ő a falu mindenese. Nagy eseményre készült, mert a fővárosból vártak vendégeket, és a jegyző rábízta a vendéglátást. Már előre boldog volt, hogyan nyalják meg a tíz ujjukat azok a pesti emberek az ő sajtos pogácsájától. Szépen összeírt egy listát, mit is kell vennie a boltból, majd elindult.

- Szervusz, Marikám! - üdvözölte a kisbolt tulajdonosát, aki egy személyben eladói posztot is betöltött.

- Szép napot, Julikám! Mit adhatok?

- Hoztam egy listát, ide felírtam mindent, ami kell - adta át a cetlit mosolyogva. - Én vagyok a felelős, hogy minden rendben menjen a nagy fogadáson.

- Miféle fogadáson?

- Hát te nem is hallottál róla? Fontos emberek jönnek a falunkba egyenesen Budapestről.

- Értem. Akkor odafigyelek, hogy csak szép árut vigyél - válaszolta Marika, majd komótosan nekiállt összeszedni a listán lévő dolgokat. Egyszer csak megakadt a szeme az egyik soron, és szomorú arccal szólt vevőjéhez: - Julikám, mi nem tartunk pezsgőt. Azt nem tudok neked adni.

- Micsoda?! Nem tartotok pezsgőt? Hogyhogy?

- Nem vinné itt azt senki. A legtöbben a házijukat isszák, meg néha sört. Az van. Adjak belőle? - nézett reménykedve az egyre idegesebb Julikára.

- Sört? Megbolondultál? Majd pont sört adunk ezeknek az uraknak. A jegyző asszony világosan közölte, hogy pezsgő kell. Most mit csináljak? Már a városba se tudok bemenni, nincs rá időm.

- Először is nyugodj meg, hadd gondolkodjak egy kicsit! Én még vevőt nem hagytam cserben, most se teszem. Nézzük csak, mi is az a pezsgő? Végül is csak egy szénsavas, alkoholos szőlőlé, nem igaz?

- És?

- Te, Julis, nekem van egy ötletem!

- Mondd már végre, nem látok az idegtől!

- Na, ide figyelj! Előre kitöltött pezsgővel fogod őket megkínálni. Szép poharakba kitöltve viszed be nekik - Marika már mosolygott.

- De mit, ha egyszer nincsen?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Nyugalom. Viszel Traubisodát, az szénsavas szőlőlé. Kiöntöd egy edénybe, majd egy kis vodkát locsolsz bele, így meglesz az alkohol is. Összekevered, és szépen merőkanállal kiadagolod a poharakba. Ennyi az egész - majd győzelemittasan összecsapta tenyereit.

- Te, Maris! Ha ez beválik, én esküszöm, áldani fogom a nevedet, míg élek! Julika az utasítás szerint járt el, bár fogalma se volt, mennyi vodkát is öntsön a szőlőléhez. Úgy vélte, nem szabad sajnálni, így egy fél üveggel beleöntött. Gondosan megkavargatta, majd miután a kicsit nyitott ajtón keresztül meghallotta, hogy véget értek a beszédek, és nekiláttak a pogácsájának, szépen kiadagolta házi pezsgőjét a poharakba. Megemelte a tálcat, de a térdei megremegtek az izgalom miatt, így inkább bement a terembe az ital nélkül.

- Ízlik a pogácsa? Nemrég sütöttem, még meleg - mosolygott a vendégekre, akik sűrű fejbólogatással jelezték, hogy ízlik nekik. Esdekelve nézett Etelkára, a falu jegyzőjére, majd megfogva a könyökét, lassan elkezdte húzni az ajtó felé.

- Mit szeretnél? - nézett rá kérdően Etelka.

- Jegyző asszony! Segítsen egy kicsit nekem! Szolgálja fel a pezsgőt, nekem kicsit nehéz az a tálca.

- Rendben, beviszem.

Miután koccintottak, és Julikát már csak egy hajszál választotta el a szívinfarktustól, az egyik férfi vendég elismerően szólt:

- Ez igen! Elég ütős ez a pezsgő! Szerintem ez legalább húsz százalékos. Milyen márka? - kérdésével a polgármesterhez fordult, aki azonnal tovább hárította a válaszadást.

- Nálunk Julika a mindenese. Julika, milyen márkájú pezsgőt kaptunk? - nézett felé.

A falu mindenese összeszedte maradék lélekjelenlétét, megpróbálta legyűrni remegését és magára erőltetni egy kisebb mosolyfélét.

- Drága polgármester úr! Én ilyen fontos személyeknek nem szolgállok fel holmi bolti pezsgőt. Ez természetesen házi. Csak ez a méltó egy ilyen eseményhez!

A vendégek szája tátva maradt a csodálkozástól, a kérdést feltevő férfi nem is rejtette véka alá elismerését.

- Gratulálok önöknek a falujukhoz. Mennyi tehetséges ember van itt, még pezsgőt is készítenek, el vagyok ragadtatva!

Julika aznap a mennybe ment, három napig emelt fővel járta faluja kis utcáit, és szélesen mosolygott mindenkire.

Kutasi Horváth Katalin: Életbuborékok

Ó, milyen szép üveg! Anyám palackozta?
Mennyi pezsgősüveg ment át a kezén!
Budafokhoz kötötte a pezsgőpincészet,
S a Törley Józsefnek emelt szép kastély.
Mauzóleum nőtt már kertje magasába,
Anyám meg címkézett pincéi mélyén.
Etyeki boroknak áldomása támadt,
Orfeumok, bárók kínálták kegyét.

Életem töltöm most e pezsgőspohárba,
Nézzük, épp milyen buborék száll fel!
Ez itt a születés szakrális kis pontja,
Könnyednek tűnik, ám fájóan nehéz.
Szeretemben fogantam és örömmel vártak,
Átszakadt a gát, s nagy fájdalom ölelt.
Rám mosolygott mégis édesanyám arca,
Leküzdötte miattam a roppant szenvedést.

Ez a másik buborék gyermekkorom burka,
Felhőtlenül nyiladozik köröttem a rét,
Önfeledten szaladok a Vencel-kert fái közt,
Táncra perdül boldogan a gond nélküli lét.
Mintha a sok buborék pöttyös ruhácskámat
Idézné most vígan lelki szemeim elé,
Hajamat szárítom a forró napmelegben,
Lábamat lóbálom, s ott a hintaszék.

Iskolás emlékek szállnak most meg sorban.
Eső cseppje? Könny? Vagy síró nevetés?
Egy ablakon peregnek? Vagy tán az arcomon?
Ott látom én őket már a pezsgő tetején.
Elcsattantak éppen úgy, mint az első csókok,
De új emlékek jönnek, ha forr a buborék:
Latin szavak csendülnek most éppen a fülemben,
Vagy a mámor pezseg bennem rendhagyó ígét?

Hallom, ahogy kiált Hannibál a múltban,
Szállóígét bugyog a sok megidézett kép,
Egy-egy bölcs tanárom pezdül a pohárból,
S felveszi a buborék mindnek hangszínét.
Mennyi arc vetül most a sok buborékra!
Mennyi gyermek arca villan most elém!
Mind ott ültek előttem, tanítottam őket,
Míg tanárain figyeltek, s költöztek belém.

Új bugyborékok keletkeznek folyton,
Megújhodik egyre a pezdülő remény,
S ha kiürül netán éltem poharából,
Tán maradt az üvegben, s újra töltök én!
Ha kifogyna végleg a pezsgő világomból,
Tudomásul veszem, hisz színes volt a lét,
Tartalmas és szép is, persze, hogy nehéz is,
Így elfárad az ember, s meghajtja fejét.

De tovább pezseghet másnak italában,
Megjelenhet arca egy buborék falán,
Megemlítik majd, sőt, meg is hallják talán,
Mert ki tudja, hány üveg őrzi majd szavát!
Tán anyám palackozta egykor két kezével,
Hisz annyi pezsgősüveg átment a kezén!
Felszállhat a mámor, elfogyhat a pezsgő,
De nem változik semmi a világ jelmezén!

Császár József: Bor vagy pezsgő?

Áldott, jó bor, mi lett veled,
hová a régi hírneved?
Karácsony, névnap, esküvő:
koccintani, az a menő!
Cseng a kristálypohár hangja,
nem bor annak a tartalma.
Pezsgő, ugyan mi lenne más?
Champagne! - mondja egy félnótás.
Szegény, jó Széchenyi István
szerencse, hogy nem hallja már.
Hogy pezsgő, ő találta ki,
sznobnak szája ki nem ejti.
Flancos ital ám a pezsgő,
így alkotá a Teremtő.

Kocsin, hintón ki utazik,
közben pezsgőt is ihatik.
De ki lovon, gyalogszerrel,
annak csak egy kulacs bor kell.
Minden magyar ember tudja,
és a közmondás kimondja,
bort iszik az úton járó,
akár szegény, akár báró!

Szabó Eszter Helka: Egy üveg összetört

A debreceni Roncsbárban látta meg Dilját. Szerelem első látásra - Joe részéről mindenképpen. A lány sudár alakja, egyenes szálú, vállára omló, éjfekete haja és fanyar mosolya olyan volt, mint az Ezeregyéjszakában. Az USA Dakota államából származó, Párizsban élő amerikai fiúnak Debrecen már a Keletet szimbolizálta a furcsa, finn-ugornak

tartott, de sok-sok ázsiai elemet hordozó nyelvével együtt. Joe ugyanis nyelvész volt. A Sorbonne-on védte meg az idén a PhD doktori disszertációját. Semmire sem vágyott jobban, mint egyetemen tanítani, s akkor jön ez a lány Szerbiából, aki valójában magyar, de legalább annyira szerb is, a csuda tudja. Mindig dühítette, ha zavarban van, de széles, jellegzetesen amerikai mosolya és szálfatermete miatt ezt nem szokták észrevenni. Joe mindenesetre nem tudott róla.

Bemutatkoztak egymásnak. Joe Harpers és Dilja Pavelcsik - szép párnak lennének, gondolta a fiú, de rögtön el is szégyellte magát. Az igazat megvallva, kevés dolga volt nőekkel. A legelső szerelme, még Dakotában, egy focista srác volt. Az új fiút a tanáruk mutatta be. Joe-nak imponált az övénél vaskosabb, izmosabb teste, szőke haja, kék szeme. Joe-n az égvilágon minden barna. Jé, ennek a Diljának kékekszürke szeme van, mint a vas - gondolta.

- Mit iszol, drágám? - kérdezte eszperantóul, mert Dilja is eszperantista volt, s Joe most a magyar eszperantó szövetség meghívására jött Magyarországra. Tegnap még Budapesten tárgyalt az ottaniakkal, hogy írjanak a lapjába. Ő a főszerkesztő-helyettes. A debreceni eszperantistákkal már találkozott. Ma, este 6 órára ajánlották ezt a találkozót, aztán holnap hajnalban már röpül is vissza Párizsba.

- Pezsgőt kérek - mosolygott a lány. Joe átnézte az Itallapon a magyar márkákat, majd Dilja rábökött a Törleyre. Joe megerősítette, hogy ugyanazt issza, s már ugrott is a pulthoz.

- Várj! Hozz, kérlek, egy meggylikőrt is! - kiáltotta utána a lány. Joe azt hitte, ez valami szerb szokás lehet, a pezsgőt meggylikőrrel inni. Bár az is lehet, hogy magyar. Arról már hallott, hogy a magyarok szódával isszák a bort. Úgy hívják, hogy fröccs. Dakotában a whisky volt a menő. Szegény apja is védte. Joe mindössze tízéves volt, mikor az apját elvitte a májrák. Az anyja nem sokáig bírta egyedül a farmon. Eladták az egészét, aztán Párizsba költöztek. Ott talált rá az anyja arra a katolikus zárdaiskolára, ahol előbb takarítói állást vállalt. Ma már ő az iskola gondnoka. Tekintélye van, szeretik, mert szívesen intézkedik ügyesbajos dolgokban. Panaszodik is néha, hogy Joe eléggé „magának való”: folyton azok a nyelvek! Mennyit fog ezzel keresni? Tomot, az első sze-

relmét, azt a focista fiút nem merte megmondani az anyjának. Szerelmem volt az egyáltalán, vagy csak barátság? Később annyira szégyellte, hogy nem volt még nővel, hogy egyik bordélyt kereste fel a másik után - természetesen már Párizsban. Furcsa, de a legtöbb nő iránt semmit sem érzett. Az egyik, egy platinaszőke, emlékszik, imádta a pezsgőt. Igen, belé talán szerelmes volt, de a nő nem lépett ki a falak közül. Joe is félt a striciktől. Maradt a tanulás - az egyetlen szerelem.

Akkurátusan elhelyezett mindent az asztalkán. Dilja nem öntötte össze a kétféle szeszt. Jót derült azon, hogy Joe „népszokásnak” gondolta a választását. A nevetése! Azok a gödröcskék az arcán! Meg tudnám zabálni - gondolta Joe. A fiú gyorsan rátért jövele tárgyára: Dilja is írhatna a lapjába. Közben azon járt az esze, hogy vajon szimpatikus-e a lánynak? Faggatózott egy kicsit: pontosan hova való a lány, magyar-e vagy szerb, melyiknek tartja magát inkább, azaz milyen az identitása?

- Tudod, nem könnyű nekünk. Magyar családban nőttem fel, magyarul beszélünk otthon, de Újvidéken, ahol lakom, egyre több a szerb. Ha jót akarok magamnak, mindenhol szerbül beszélek. Istenem, milyen jó lehet a magyaroknak! Itt ők otthon vannak. Néha arról ábrándozom, hogy itt kellene élnem, ebben az országban. Talán könnyebb lenne - mondta elgondolkozva.

- Mi az akadálya, hogy itt élj? - kérdezte Joe.

- Több akadálya is van. A szeretteim mind odaát vannak. Itt nagyon egyedül lennék. Munka is kellene - panaszkodott a lány, majd behúzott a pezsgőbe. Újabb üveggel rendelt volna, de Joe nem engedte. Nem! Ez a gyönyörű lány nem lehet nagyívó!

- Máskor is ennyit szoktál inni? - firtatta Joe.

- Á, dehogyl! - kacagott tiszta szívből. - Most egy kicsit rossz kedvem lett a kérdéseidtől, tudod?

Magában örült a lány annak, hogy Joe nem engedte meg neki a második üveg pezsgőt. Úgy látszik, a fiú mértéktartó és fegyelmezett - gondolta. Ő bezzeg nem az! Ha bánkódott valamin, bizony befalt egy egész tábla csokit is. Igaz, utána mindig gyötörte a lelkifurdalás. Volt, hogy olyankor egy hétig nem evett édességet. Máskor szigorú diétával büntette magát - már ameddig bírta. Az étkezéseire odafigyelt: mitől len-

ne másként ilyen tökéletes alakja? Megszokta azt is, hogy utána fordulnak a férfiak. Mindig élvezte.

- Jó, hát akkor beszéljünk rólam - ajánlotta a fiú. Elmondott magáról mindent, ami elmondható. Tomról és a bordélyokról hallgatott, mint ahogy Dilja is elhallgatta magánéleti titkait. Ő nem lett szerelmes Joe-ba. Számára olyan volt ez a férfi az öltönyében, a kék ingével és nyakkendőjével, mint a topmenedzserekből egy tucat. Határozottan jóképű, de nem látta benne „a személyiségét”. Ez kifejezetten zavarta a lányt, viszont nagyon imponált neki, hogy amerikai. Erre a pasira még szüksége lehet - gondolta. A kb. másfél órás beszélgetés után ki-ki beírta a mobiljába a másik számát. Dilja átadta névjegykártyáját, de volt ilyen Joe-nak is. Egy-egy eszperantó sajtótermékkel is gazdagodtak. Dilja örömmel olvasta a Rotterdamban kiadott lap utolsó oldalán: Johann Harpers főszerkesztő-helyettes.

Ott, a debreceni Roncsbárban még egyikük sem gondolta, hogy ez az első találkozás egy határokon átívelő, szenvedélyes szerelem kezdete lesz, pontosabban egy szerelem és egy munkakapcsolat kezdete. Három év telt el egymás és a pezsgők kóstolgatásával. Joe találta ki, ha először pezsgőt ittak, igyanak azt az eljegyzésükön is. A Sorbonne segédtanáraként, az eszperantó lap főszerkesztőjeként végre az igazi szerelmet is megismerte: választottja egy hozzá hasonló érdeklődésű hölgy, akit tiszta szívből szeret. Joe édesanyja is el akarta kísérfni egyetlen gyermekét a nagy eseményre, de Joe-nak sikerült erről lebeszélnie. Szerencsére Dilja szülei sem jöttek. Joe ezalatt a három év alatt megtanult a lánytól - meg a nyelvkönyvekből, szakkönyvekből - körülbelül „egy jó középszinten” magyarul. Középfokú nyelvvizsgát is tett magyarból. Szokatlan dolgokat kérdeztek tőle a vizsgán, nem is igen értette, hogy miért, de végül sikerült. Azt is pezsgővel ünnepelték Diljával Újvidéken. Már korábban eltervezték, hogy az eljegyzésük után Debrecenbe költöznek. Joe megvette a karikagyűrűket is. Mindkettőbe belevéselte belül, hogy „Dilja és Joe”. A gyűrűket meglepetésnek szánta. Kicsípte magát erre az alkalomra: ünneplő öltöny, hófehér ing, nyakkendő. Ezt az öltönyt még az egyetlen sem viselte soha.

Mikor belépett a Roncsbárba, érezte, hogy izgul. Maga sem értette, mitől. Szerették egymást. Joe biztos volt ebben. Furcsállotta, hogy

Dilja késik, pedig pontos volt máskor. Talán a nagy forgalom az autópályán - gondolta. Június eleje volt. Az esküvőjüket augusztus 19-re tervezték, méghozzá a debreceni Nagytemplomban, mert Dilja családja református. Végre megjött a lány. Egyáltalán nem volt kiöltözve: rózsaszín farmer és halványlila póló volt rajta. Leültek egy asztalhoz. Joe még emlékezett, hogy ez nem ugyanaz az asztal. Dilja őszintén megmondta, hogy ő nem tartja számon az ilyesmit.

- Hát te? Talán eljegyzésre készülsz? - kérdezte csodálkozva a lány, mert ehhez az eleganciához még Joe sem szoktatta hozzá. A fiú repesett a boldogságtól. Kitalálta! Ebből is látszik, mennyire összeillenek - gondolta.

- Igen, ma lesz az eljegyzésünk - jelentette be komolyan, immár magyarul a fiú. Dilja arca elkomorodott. Joe nem értette, miért nem örül ennek a bejelentésnek.

- Drágám, valami baj van? Kérsz pezsgőt? Meggylikőrrel? - kérdezte Joe.

- Igen, jól fog esni - sóhajtotta a lány. Valami gond lehet, amiről még nem tud beszélni - gondolta Joe, majd kitette az asztalra az italokat. Koccintottak, majd Dilja rögtön felhajtott egy pohár pezsgőt.

- Legalább elállt az eső - folytatta a lány. „Nem Angliában vagyunk, hogy az időjárás legyen a fő témánk” - gondolta Joe. Most már ideges volt, érezte magán, ezért mély levegőt vett és szélesen elmosolyodott.

- Gondolom, a hosszú utazás fárasztó volt - kezdte szabatosan a mondatot -, de most szépen süt a nap.

- Nem akarok a feleséged lenni! Még nem akarok férjhez menni! - fakadt ki Dilja.

Joe leforrázva érezte magát. Hogy is mondják a magyarok: beront a házba az ajtóval? Ja, megvan: ajtóstul ront a házba! Talán ezt a hibát követtem el. Hogyan tehetném jóvá? - töprengett. Megfogadta, hogy magyarul kéri meg a lány kezét. Végig magyarul beszélnek majd. Mégis jobb lesz, ha most átvált eszperantóra.

- Az a lényeg, drágám, hogy imádjuk egymást! A papír nem számít! Itt, Debrecenben fogunk élni. Meglátod, boldogok leszünk!

A lány elgondolkodva itta a sokadik pohár pezsgőjét. Már alig volt az üveg alján az italból. Hosszú - pontosabban Joe-nak ezer évig tartó - csend után szólalt meg:

- Tudod, Joe, én nem akarok Magyarországon élni! Vedd tudomásul, hogy a hazámban kineveztek a szerb eszperantisták elnökének! Hogy néz már ki, hogy éppen most hagyom ott Szerbiát? Van... - ezt a mondatot nem folytatta tovább. Zavartan harapott az ajkába.

- Van valakid, azt akartad mondani, ugye? Dilja, én úgy imádlak, hogy képes lennék Szerbiába is átköltözni a kedvedért! Hoznám magammal még édesanyámat is! Ő szeret engem - még ide, Debrecenbe is el akart jönni az eljegyzésünkre.

A fiú észre sem vette, hogy ömlik belőle a szó - fölöslegesen.

- Tévedsz, Joel! Nincs senkim. Lefeküdtem a szövetség korábbi elnökével - ennyi. Képzeld, egyáltalán nem szeretek más pasit rajtad kívül! Amúgy független nő vagyok. Nem akarom elkötelezni magam. Mit nem lehet ezen megérteni?

- A te kedvedért tanultam meg a magyart, te szajha! Azt hiszed, könnyű volt? - ordította Joe, majd földhöz vágta a pezsgősüvegét. A zajra felkapta a fejét a többi vendég. Egy mackós alkatú férfi rögtön mellette termett. Joe kezét hátracsavarta. Társa addig kihívta a rendőrséget. Dilja odarohant a pulthoz, kifizette Joe pezsgőjét is, majd szélesbesen távozott. Az Audiban ülve arra gondolt, jobb is, hogy ilyen gyorsan elintézte a fiút. Most már akadálytalanul halad előre az útján.

Tóth Enikő: Pezsgő

Habzik a pezsgő, int a pohárból,
mézszínű fényben indul a mámor,
korty fut a kortyra, boldog az érzés,
fátyolos éjben halk elenyészés...

Majd a pohárban csillan a szikra,
égbeli jelre vár kitaszítva,
pezsdül az emlék, ajkadat éri,
száz kicsi kortyban szívedet kéri!

Inni a tegnap régi bajától,
kérni a mának furcsa zajából,
könnyedet nyelte a színezüst álom,
perc fut a percre régi világon!

Durran a pezsgő, újra kibontod,
lelked kínjait újra kiontod,
csendül az élmény, habzik az égre,
túl sok a pezsgő, így ez a vége...

Szűcs Terézia: Megrészegülés

Boldog békességben ültem egy padon a tengerparton, hiszen hosszú évek óta először tudtam együtt nyaralni a családommal. Végre felnőtt lányaim, vejeim is úgy tudták igazítani a programot, hogy együtt utazunk el a horvát tengerpartra, és töltsünk együtt néhány napot. A napfény úgy szikrázott a vízen, mintha millió tündér szórná a csillámport rá. Nagy volt a mozgás a sétányon, voltak, akik az éttermek teraszain üldögéltek, voltak, akik a kikötőbe igyekeztek, hogy kiderítsék, milyen programokat kínálnak a sétahajók. Az én családom is férjem vezényletével éppen egy tájékoztatótáblát böngészett. Végül ujjongva közölték velem, hogy délután delfinlesre megyünk. Felvillanyozott az ötlet, hogy kihajózunk a nyílt vízre, és delfineket láthatunk. Kicsit izgultam is, mert bár elmúltam 50 éves, azért a tenger kicsit ijesztőnek tűnt számomra.

A hajó délután futott ki a kikötőből rengeteg izgatott turistával, akik mind abban reménykedtek, hogy hamarosan egy hatalmas delfinrajjal fogunk találkozni. A kapitány ugyan némileg lehűtötte a kedélyeket, mivel tájékoztatta a társaságot, hogy a találka a delfinekkel nincs megbeszélve, így esetleges, hogy valóban látjuk-e őket. A jókedvű társaság azonban bizakodva várta a kalandot. Engem is felvillanyozott a lehetőség, hogy szabadon, saját életterükben találkozhatok ezekkel a különleges állatokkal. Nézttem a vizet, ami annyira tiszta volt, hogy a sekélyebb

részeken le lehetett látni az aljáig. Forrón sütött a nap, a hajunkat borzolta a tengeri szél, és éreztük a víz illatát. Minden nagyon jól alakult, kivéve egyet. Hiába vesztegeltünk a vízen, a delfinek nem jöttek. Két kisebb kört is csinált velünk a hajó, hátha mégis szerencsénk lesz, de csalódnunk kellett. Visszafelé hajózva a kapitány megpróbált a kedvünkben járni, és az egyik sziklás sziget felé vette az útját, így láthatunk keselyűket, sőt a sirályoknak is dobált eledelt, akik vijjogva csaptak le az ételre. Ezekről az eseményektől kicsit jobb lett a hangulatunk, de a hiányérzet megmaradt.

Élményekkel telve, de kis csalódottsággal értünk haza szállásunkra. A parttól egy utcányira béreltünk egy apartmant, mi az emeleten laktunk, a tulaj pedig a földszinten. Darkónak hívták, hazaérkeztünkkor széles mosollyal fogadott bennünket, és érdeklődött, miként telt a napunk. A szikár, napbarnított férfi korát nem lehetett megtippelni, hatvan év körülinek gondoltam. Abban azonban biztos voltam, hogy az életét a tengeren töltötte. Hófehér, hosszúra növesztett haját varkocsban hordta, és ősz borostái erős kontrasztot alkottak sötétre sült bőrével. Miután elpanaszoltuk neki bánatunkat, elmosolyodott és arra kért bennünket, hogy a másnapi programot bizzuk rá. Mikor érdeklődtünk, hogy mire gondolt, csak kacsintott és annyit mondott:

- Merülni fogunk.

Ez volt az a pillanat, amikor a családom két pártra szakadt. A fiatalok lelkesen fogadták a hírt, a férjem és én már kevésbé voltunk feldobva. A magam részéről mindjárt biztosítottam is a társaságot, leginkább szállásadónknak célozva a kijelentést:

- Én úszni is csak akkor tudok, ha tudom, hogy leér a lábam.

- Na, itt nem fog leérni! - nevetett programszervezőnk.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet - erősködtem.

- Bízzon bennem! - erősködött vitapartnerem.

Végül beadtuk a derekunkat. Az egész este a másnapi program megbeszélésével telt. Kiderült, hogy Darko működtet egy bűváriskolát, és rendszeresen vezet merüléseket turistáknak. A fiatalok lázasan segédkeztek a szükséges eszközök összekészítésében, palackok ellenőrzésében, teljesen lázba jött még a férjem is. Záporoztak a kérdések Darkó-ra: „Hol

fogunk merülni? Milyen mély ott a tenger? Miért éppen oda megyünk?” A feltett kérdésekre azonban a válasz mindig csak annyi volt:

- Meglátjátok, nem fogjátok megbánni!

Erről én nem voltam meggyőződve, hogy őszinte legyek, én már akkor is nagyon bántam, hogy belegyeztem ebbe az örült ötletbe.

Szerintem aznap éjjel egyikünk sem aludt. A többiek az izgalomtól, én pedig a félelemtől. Reggeli után Darko kiadta a parancsot:

- Indulás!

Leértünk a kikötőbe, és ott ért az újabb rémület. Darko hajója olyan volt, mint Ő maga - viharvert -, nekem legalábbis úgy tűnt. A valamikor zöldre festett hajó orr része padlószőnyeggel volt borítva, az egykor fehérre festett korlát ütött-kopott, csak remélni tudtam, hogy képes a víz felszínén maradni ez a roncs. Remegő lábakkal szálltam fel, és csak arra gondoltam, hogy ezt a napot valahogy túl kell élnem. Elindultunk, és a tenger éppen olyan szikrázóan gyönyörű volt, mint előző nap. Nagyjából fél óra múlva Darko egy sziget mellé kormányozta a hajót, és leállította a motort. Elmagyarázta, hogy most beöltözünk, és mielőtt merülnénk, mindent jó alaposan átnézünk. A merülésnél nem megyünk túl mélyre, hanem a sziget oldalán, öt méter mélységnél van egy kiszökellés, arra fogunk érkezni, mégpedig úgy, hogy Ő előre lemerül, és rögzít oda egy köteleket. Ebbe a kötélbe kapaszkodva fogunk lejutni a párkányra.

Kicsit megnyugtató a tudat, hogy lesz egy kötél, amibe kapaszkodhatok, bár a szívem mélyén tudtam, hogy a fulladástól az sem fog megvédeni. Elkezdtünk beöltözni, ami igen szórakoztató mutatvánnyá fajult, kicsit el is feledtette velem szorongásomat. Úgy álltunk a fedélzeten, mint hat fóka. Megállapítottam, hogy némelyik fóka kicsit jóllakottabb, például a férjem és én. Nagyon vicces látványt nyújtottunk. Meglepve tapasztaltam, hogy a búváruha nem kényelmetlen. Idáig azt gondoltam, ha a televízióban ilyet láttam, hogy ezek a ruhák olyan szorosak, hogy mozdulni sem lehet bennük. Ez a felismerés megint megnyugtató egy kicsit. Félelmeim azonban hamarosan visszatértek, mivel Darko már ki is ült a hajó szélére, csutoráját a szájába vette és eltűnt a tenger mélyén. Az volt az első gondolatom, hogy ha nem tér vissza, akkor hogy jutunk ki a partra.

- Mi van, ha megeszi egy cápa? - kérdeztem sápadtan.
- Az Adrián nincsenek cápák - felelte a férjem nevetve, és összekacsintott a többiekkel.

Darkónak persze nem esett baja, rögzítette a kötelet, és visszatért a hajóra. Elmagyarázta, hogyan kell a csutorán keresztül lélegezni, és elmondta, hogy mindegyikünket egyenként kísér le a párkányra. Kérte, hogy a kötélbe kapaszkodjunk, mert az biztonságot fog adni. Először a fiatalok merültek, a vejeim után a lányaim kerültek sorra. A szívverésem elállt, amikor elnyelték őket a habok. A sírás szorította torkomat, és haragudtam magamra, hogy miért hagytam magam ebbe az örülségbe belesodorni. Darko engem hagyott utoljára, egyedül ültem a hajón, és minden szerettem a víz alatt volt. Annyira aggódtam értük, hogy már semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy velük legyek, így amikor Darko feje megjelent a hajó mellett, gondolkodás nélkül a vízbe ereszkedtem. Kapaszkodtam a kötélbe, és igyekeztem az előre betanított utasítások szerint végrehajtani a merülést. Úgy dobogott a szívem, hogy hallottam a fejemben. Először csukott szemmel araszoltam előre a kötélbe kapaszkodva, és megállapítottam, hogy sokkal nehezebb elmerülni a tengerben, mint gondoltam. A víz olyan erővel hajtott felfelé, hogy úgy éreztem, ki akar lökni magából. Aztán félelmemet leküzdve kinyitottam a szemem. Csodálatos víz alatti táj tárult a szemem elé. A sziget szikláit moszat, hínár borította, amiket a tenger lágyan ringatott. Kisebb-nagyobb halakat láttam úszkálni a kövek között, de a legfontosabb az volt, hogy megpillantottam a családomat a párkányon, amint a sziklákba, kövekbe kapaszkodva néztek felém és lassú mozdulatokkal hívogattak magukhoz. Végre elértük a célt. Darko egy kézmozdulattal jelezte felém, hogy ügyes voltam, és intett, hogy a párkányon körülnézhetünk, de ne távolodjunk el tőle. A fiatalok kicsit úszkáltak a szikla körül, láthatóan élvezték a kalandot. Nekem eszem ágában sem volt elengedni a kötelet, úgy kapaszkodtam bele, ahogy csak tudtam. Eltelt néhány perc, és vezetőnk jelzett a többieknek, hogy térjenek vissza a párkányra. Aztán előre mutatott a tengerbe. Fürkésztük a vizet, és egyszerre megláttuk, hogy mit mutat nekünk. Delfinraj közeledett az öböl felé. Lenyűgözve néztük kecses mozgásukat, ahogy hihetetlen

gyorsasággal úsztak a kékeszöld vízben. Láthatóan vidám társasággal akadtunk össze, egymást kergetve, a vízből kiugrálva szórakoztatták magukat. Legalább húsz delfinből állt a raj, voltak köztük borjak is, akik anyjuk hasa mellől csak kis időre mozdultak el.

Aztán megtörtént a csoda, a delfinek nem úsztak tovább, hanem az öbölben maradva, vad játékba kezdtek. Légzőnyílásukon keresztül buborékokat eregettek a tengerbe, majd a buborékokat körbeúszták, egyre gyorsabban és gyorsabban, így azokból karikák lettek, amik a felszín felé szálltak. Ezeket a buborékokat bökdösték, mint egy labdát, vagy kergették, vagy egyszerűen beleharaptak, hogy „kipukkanjon”, majd újabb „labdát” fújtak. Egymás felé bökdösték, az uszonyaikkal terelgették őket. A rengeteg gömböcske pedig mint egy pohár pezsgőben a buborékok, vidáman táncoltak a felszín felé. Pezsgött, forgott a víz, és a beszűrődő napfény apró szivárványokkal színezte be a jelenetet. Egyszer csak azt vettem észre, hogy a családom Darko intésére elrugaszkodik a szikláról és a delfinek közé vegyül. Nem tudtam eldönteni, hogy igaz-e, amit látok, a bűvárok és a delfinek együtt labdázta és gurították levegővel telt gyöngyeiket. Hatalmas pezsgőspohárrá változott az öböl, ahol az emberek és a delfinek is buborékok voltak. Elszállt minden félelmem, elrugaszkodtam a párkányról, és a családom, a delfinek és a buborékok között lebegtem a felszín felé önfeledten. Pezsgő volt ez a javából! Mérhetetlen boldogság és öröm öntötte el a szívemet, semmi sem számított, csak az, hogy ezt a mámoros pillanatot megélhettük. Megrészegetve élveztük a pillanatot, mintha valóban pezsgőt ittunk volna.

Kisznyér Ibolya: A Pezsgő csábítása

PíPista álldogált a piacon éppen,
Pipás pasas rohant feléje,
Párszor látta, elkapja a táskát,
Pár ujjal fogta épp meg,
Pimasz alakok üldözték szegényt,
Pillanat alatt tűnt el.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Pislogva lesett a táskába később,
Perc sem múlt el, gyorsan becsukta,
PéNZ pénz hátán, púpozva, halmozva.
Pici házába pihenni tér, pizsama,
Puha párna, pihentető ágy,
Pirkadatra megálmodja sorsát.

Pillái lecsukódnak, álmok sora jó,
PéNZ elosztására, megoldásra.
Pezsgőfürdőben piheg,
Pezsgőspohárral kezében,
Pergő ritmusú zenét hallgat,
Pezsegve forr a vére, kortyolgat.

Parókat vesz, majd paphoz megy,
Prédikálásért, perselybe adakozik,
Pincébe bújjon, padlásra másszon,
Piroska arca, pántlikái repkedtek
Párjának, mikor pirulva megkérte,
Pofon jobb lett volna, úgy kinevette.

Pí lett a csúfneve az iskolában,
Pipogyának háta mögött hívták,
Pupák lenne rendőrökhöz menni,
Precízen olvas majd híreket,
Pénzt merné keresni talán valaki,
Pipás bolond, tolvajoktól csenhette.

Pénzért dolgozik munkahelyen,
Pánik, irtózat járja át, ez rémálom,
Papolásnál, iskolánál is rosszabb,
Pontos munkaidő, álmából felriad,
Piszok dolog ennyit gondolkodni,
Pedig ő soha nem idegeskedett.

Pálinkával kezdi a reggelt,
Piacra ballag, egykedvűnek néz ki,
Pipás ismerősét várja, lesi,
Poros hátizsákba tette a táskát,
Púpnak kell ez a sok pénz,
Pillantásra megismeri cimboráját.

Perc alatt hátára dobja át a zsákot,
Pillekönnyű szívvel sétál el onnan,
Pimasz vigyorral, magával elégedetten,
Pár ismerős kell, jó kis napszám mára,
Pezsgő, fényes álom, urak mulatsága.
Pista nem sejti, hintaló a paripája.

Sági Klári: Álcázott kapcsolat

Kati barátnőm felhívott.

- Képzeld, az a gazember megcsal! Biztos, hogy van valakije. Azt hiszem, új tyúk, nemrég érkezett a hivatalba. Az én szépséges uram meg rögtön rácsapott. Most mit csináljak?

- Na, várjál már egy kicsit - kezdtem volna el, de belém fojtotta a szót, ami belőle úgy áradt, mint egy hömpölygő folyó.

- Tudod, észrevettem, hogy megváltozott, később jár haza, reggelente gondosabban készülődik, tegnap egy új inget is vett. A fehéreneműit is megválogatja, valamiért nem mindegy, milyen gatya van rajta. Kezdek kétségbeesni, te, én kitépem annak a nőnek a haját, az uramat meg kihajítom, ha ez igaz.

- Katikám, azért nem eszik olyan forrón a kását. Talán meg kellene bizonyosodnod minderről. Lehet, hogy csak rosszul értelmezted a dolgokat. Ezek nem különös jelek. Ne túlozz!

- Ne túlozzak? Szerinted hülye vagyok? Mit tennél te a helyemben, inkább arról beszélj, ne az észet oszd nekem!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Jól van - feleltem. - Azt javaslom, még ne beszélj vele erről a kérdésről, ne faggasd, csinálj úgy mindent, mint azelőtt. Sőt, inkább még jobban. Legyél figyelmesebb, kedveskedj, főzd a legjobban szeretett kajáit, vegyél neki ajándékot, rajongd körül! Menj fodrászhoz, kozmetikushoz, vásárolj pár új cuccot! Szervezz esti programokat az unalmas tévészés helyett!

- Jó ötleteid vannak, talán még a csajt is meghívjam egy pezsgőzésre? - kiabálta a kagylóba. Hallottam a hangján, hogy mérgelődik, már-már velem kezdett veszekedni, nagyon ki volt akadva.

- Nyugi, Katám, megoldjuk, megtudjuk, csak higgadj már le egy kicsit! Azt hiszem, az a pezsgőzés nem is rossz ötlet. Mondd a párodnak, hogy hívja meg néhány kollégáját, az újakat is, úgyis régen találkoztatok. Hívj meg engem is, és majd meglátjuk, mi történik.

- Ezen elgondolkodom, ha szerinted ez jó alkalom lehet megfigyelni az újdonsült párt. Köszí, mennem kell, majd jelentkezem - ezzel bontott, mire kinyöghettem volna bármit, eltűnt az éterben.

Néhány nappal később újra jelentkezett. Izgatottan beszélt, de már sokkal nyugodtabban.

- Oké, megszerveztem, jönnek a vendégek. Nem is hiszed el, milyen sugárzó arcot vágott a férjem, amikor duruzsolva elrebegettem neki ezt az ötletet. Azonnal igen mondott, megcsókolt, amit már oly régen nem tett. Ez kissé gyanús lett számomra, mert azt éreztem, hogy az ölelése nem nekem szól.

- Már megint kezdted? Ne parázz! Ott leszek, figyelek.

A parti estéjére minden készen állt. Rendelt étel, többféle ital, és jó sok különleges pezsgő, mert azt nagyon szerette a társaság.

Három vendég férfi, két régi, már ismert és egy új nő érkezett. Na, ezt az újat vizslattuk egész este. Mondhatom, nagy csalódás volt. Harminc körüli, kicsit telt, szőke, hosszú, lenyalt hajú, semmi smink, ápol és eltakar ruha. De, inni, azt tudott. Jó hangulatban, csevegve, viccelődve telt az idő, mindenki a legjobb arcát mutatta. Újdonsült barátnőnk kezdetben csendes, később egyre hangosabb lett. Sokat ivott, rövidet, bort és rengeteg pezsgőt. Egyre fesztelenebbé és merészebbé vált. Egy idő után flörtölni kezdett Kati párjával, aki kezdetben túrta, ké-

sőbb durván leszerelte. A nő ezt nem vette jó néven, felháborodott és kifakadt.

- Mi a baj velem, már nem tetszem? Csak a munkahelyen lehet velem évdni? Ja, persze, itt van az asszony is, ugye most viselkedni kell - esett neki a házigazdának. A férfi rákiáltott:

- Fejezd már be ezt a marhaságot, csak nem gondolod, hogy pont te kellesz nekem, ráadásul itthon, az otthonomban, na, ebből elég! Indulhatsz haza. A többiek cinkos társként, kuncogva értettek egyet. Úgy tűnt, többet tudnak, valamit titkolnak.

Így esett, hogy a szeretőnek hitt nő megszegyenülve, mérgelődve távozott, de azért még odakiáltotta, hogy „Lesz még ennek böjtje”. Mi pedig Katalival megnyugodtunk, ez a perszóna nem lehet a férje barátnője. Idáig csak nem alacsonyodik le. A pezsgő mindenestre remek ötlet volt, megoldotta a csaj nyelvét, szépen kimutatta a foga fehérjét, eljátszotta a becsületét.

Az est végül nagyon kellemesen telt, elégedetten távoztak a meghívottak. Kedves barátnóm lehiggadt, már kevésbé tartott párja hűtlenségétől, egyre kevesebbet beszélt róla. Hálálkodott az ötletemért, újra nyugodtnak láttam.

Csak sokkal-sokkal később jutott tudomásomra, hogy az egész színjáték volt. A férj készítette elő, egy amúgy csendes, jámbor kolléganőjét, akit Kati még sosem látott, előléptetés reményében beszélte rá erre az ocsmányságra. Megtudtam azt is, hogy szegényke nem ivós. Nem véletlenül ártott meg neki a sok kitűnő pezsgő, nem szokott hozzá. Megsajnáltam. Egyszer bocsánatot kértem tőle.

Az álca a férj számára igen jól sikerült, kezdetektől átlátott a szitán, ravasz terve bejött. Nem a szeretőjét hívta meg, hanem ezt az ártatlan, becsapott új munkatársát kényszerítette erre a gyalázatra. Sikeresen elaltatta felesége gyanakvását. Mivel asszonya tovább nem aggodalmaskodott, szabadon folytathatta kalandjait, bár óvatosabban, arra szigorúan vigyázott, hogy otthon ebből semmi ne derüljön ki. Nem értettem, miért volt szüksége ezekre az izgalmakra, hiszen feleségét nem hagyta el. A családról továbbra is gondoskodott. A pillanat varázsa, kalandkeresés, szerelmi felüdülés, vagy a hódítás öröme? Választ nem

találtam, így hát kényszeredetten elkönyveltem magamban, hogy sajnos nem ő az első a világon, aki megcsalja társát. Szomorúan, telve a párjukat becsapó nők és férfiak iránti haragommal, lezártam, próbáltam elfelejteni az ügyet.

Minderről persze Katinak egyetlen szót sem szóltam.

Keszy-Harmath Dániel: Két üveg pezsgő után

Kiittam mind,
s magamat kereszteztem,
pár órával azelőtt.

Szabó Eszter Helka: Agyő, élet! Marieke Vervoort paralimpikon emlékére

Pezsgővel távozott az életből. Szép volt!
Ugyan már! Pokoli kínok között, mikor
a kerekesszékét sem bírta mozdítani,
mikor már csak Zenn, a barna labrador
és az orvosa, Wim Distelmans maradt ott,
beadatta a doktorral a méreginjekciót.
Még csillogtak előtte az érmek:
a londoni paralimpia aranya és ezüstje,
a 2015-ös dohai vb három aranya.

Annyira fáj a lába, dereka, hogy nem akart
elmenni Rióba, minek az már neki?
„Még idén igénybe veszem az eutanáziát” -
mondta a Het Huis tévéműsorban. Mégsem!
„Riói arany az utolsó kívánságom, aztán
meghalok” - nyilatkozta később.
Rióban 400 méteren ezüstérmet szerzett,
100 méteren harmadik helyezett lett.

Hol volt már, hogy paratriatlon világbajnok?
A riói fotón nevet. Micsoda kín a száj
görbülése! A fogak szinte kiszakadnának.
„Sokan kérdezik tőlem, hogy tudok ilyen
kínok közepette nyerni, hogyan vagyok
képes mosolyogni, amikor a fájdalom
és a rengeteg gyógyszer felfalja az izmaimat.
Nekem a sport és a versenyzés is
egyfajta gyógyszer” - nyilatkozta a BBC-nek.
Már 2008-ban kitöltött minden papírt,
ami az eutanáziához szükséges. Fájdalmi
enyhítésére váliumot és morfiumot szedett,
sikított, jajgatott, tíz percet, ha aludt.

Nem volt mindig így. Tizenévesen sajnózt
az Achilles-ina, mikor Tinával, a barátnőjével
járták a tölgyest. 2000-ben diagnosztizálták
gyógyíthatatlan, degeneratív gerincbaját.
A spasztikus bénulás mellett Londonban
a kerekesszékesek T52-es kategóriájában
100 és 200 méteren elindulhatott. Kipipálta
Riót is. Nagyon fájt, hogy 2008 óta
először fordult elő, hogy nem utazhatott el
Lanzarote szigetére. Kilötyyent a pezsgő,
észre sem vette, aztán az a másik pezsgős kép
Tinával. Koccintanak. Micsoda boldogok!
Hófehér fogsorok a házak a vulkanikus hegyek
rőtbarna szájában. Mintha a mélykék óceánt
kérlelnék, maradjon örökké gyönyörűnek!
A víz zsolozsmáját hallja a folyton fúvó szélben.
A tenger! Oda szórják majd a hamvait.
„Az emberek sírni fognak, de azt kérem,
higgyék el, köszönöm az életet, boldog
és békés leszek, amikor meghalok” -

mondta 2017 karácsonyán a Brüsszeli Egyetemi Kórházban a The Telegraph újságírójának, mert a haláltól, noha retteg, megnyugszik majd tőle, mintha a kutyája lenne, kezes állat, akkor jön, ha hívják. Egyszer a szájában hozta a zokniját. Az állat a start előtt mindig megpuszilta. „Aztán jól fuss ám!” - üzenté kutyaszeme.

Tinának már régen megírta azt a levelet. „Emlékszel arra az ormótlan pöfetegre? Az ölemben cipeltem, mintha a gyerekem lenne. A versengést hozta az élet valódi társ helyett. Képzeld, Rió után még kipróbáltam a bungee jumpingot! Wao! Beültem Niels Lagrange mellé a Lamborghinibe. Elképesztő pasi a mi belgánk! Fantasztikus volt a száguldás, mintha kirepülnél az Űrbe, ahol csak te vagy és az autó. Hátára kap a sebesség. Tudod, ez volt a legutolsó kívánságom. Ő bontotta fel a pezsgőt. Ittam az élményt. Öllelek, légy boldog! Sportolj! Wielemie.”

„Nagyon félek, de ezek a dokumentumok megnyugvást adnak az embernek. Tudom, hogy mikor jön el az idő, mikor lesz elég, akkor pedig itt lesznek számomra ezek a papírok.” Az idő 2019. október 22-én, kedd éjszaka jött el. Kezében egy pohár pezsgő. Abban a másik életben autóversenyző lesz. A dobogó legfelső fokán kirepül a dugó, ő meg locsolja a többieket a pezsgősüvegből. Pezsgővel távozott az életből. Szép volt!

Megyeri Ágnes: Chardonnay brut

Unottan támaszkodott a pulton. Egy papírlap fölé hajolt, szőkére festett hajából egy tincs a szeme elé hullt, idegesen tűrte el vaskos, lakkozott körmű ujjával. Időnként morcos tekintettel a bejárat felé pillantott, majd visszamélyedt az olvasásba. A pult mögött lévő ajtó kinyílt, egy pocakos, szakállas férfi lépett ki rajta. Valamikor fehér pólóján deréktájban beazonosíthatatlan foltok virítottak, fekete-fehér kockás nadrágja és műanyag, klumpaszerű papucsja is látott már jobb napokat. Mögötte egy pillanatra felvillant a konyha, a máskor tányérokkal teli tálaló most üresen állt, a megszokott sürgés helyett furcsa volt a csend. Orrát megcsapta a nehéz, olajos szag, mely még kihaltságában is áradt a helyiségből.

- Nagyon remélem, hogy senkit nem esz ma ide a fene - mondta a szakállasnak ingerülten. - Huszonegyedikre van, félóra múlva én akkor is zárok, ha maga a pápa esik be az ajtón.

A szakállas egyetértőleg biccentett, majd előhalászta cigarettáját nadrágja zsebéből, és elindult az ajtó felé.

A bevásárlólistát nézegette. Megvett már mindent, ami az esti vacsorához kell, a gyerekek szánt ajándék is becsomagolva pihent a szekrény mélyén. Azt sosem hagyta az utolsó pillanatra. A menüt tervezgette magában, amikor hirtelen bevillant. "Pezsgő! Nem vettem pezsgőt." Márpedig pezsgő kell. Nincs szenteste pezsgő nélkül. Régi karácsonyok emléke villant fel benne, amikor zserbót és diós bejglit eszegetve pezsgőztek a kanapén a fenyőillatban, néha egymásra pillantottak és mosolyogva nézték, ahogy kisfiuk a karácsonyfa alatt izgatottan bontogatta ajándékait. A fiú közben lakli kamasszá nőtt, ő pedig jó pár éve már egyedül pezsgőzött a karácsonyi vacsora után. Keserűség öntötte el az emlékeit felidézve, szája vékony vonallá torzult, arcán egy izom megkeményedett.

"Fenébe. Mire itt végzek, bezár a bolt. Honnan vegyek pezsgőt?" - morfondírozott magában, amikor tekintete a pult feletti polcra tévedt.

Chardonnay brut. Az utolsó üveg. Kedvtelve nézegette a címkét. "Tökéletes lesz" - gondolta. "Mennyibe is kerülhet ez? Á, a vén zsugorinak úgyis mindegy, hányszor nem számolta el a túlórámat! Beteszek a kaszárba egy ezrest, annál többet nem érdemel. Na jó, ezeröt, de tényleg nem kap többet." A táskájáért nyúlt éppen a pult alatt, hogy elővegye a pénztárcáját, amikor az ajtó feletti csengő csilingelésére lett figyelmes. Felnézett, remélte, hogy csak a szakács jött vissza, de egy fiatal párt látott belépni. Rosszkedvűen figyelte, ahogy az ajtó előtt tétováznak, majd megindulnak az egyik asztal felé.

A férfi 30-35 év körüli lehetett, magas, széles vállú, hullámos hajú, ki-mondottan jóképű. Még a pultról nézve is feltűnő volt világítóan kék szeme. Elegáns, krémszínű szövetkabátot viselt, élére vasalt, fekete nadrágja finom redőkbe rendeződve állt meg hegyes orrú bőrcipőjén. A lány fiatalabb volt, talán a húszas évei végén járhatott, a kabáton keresztül is látszott vékony, törékeny alakja. A férfiba karolt, feje kissé a vállára dőlt, szőke, egyenesre vágott haja fekete kabátja prémes gallérját verdeste. Némi hezitálás után a kandalló melletti asztalt választották, a férfi udvariasan lesegítette a nő hosszú kabátját, majd óvatos mozdulatokkal betolta alá a széket, ahogy leült. A lány hálás tekintettel nézett fel rá.

"Istenem, micsoda képmutatás" - gondolta magában, ahogy elindult feléjük két étlappal a kezében. Annyira ismerte az ilyen párokat! Ki más jön huszonnegyedikén kettesben ebédelni? "Még jár egy ebéd a szertődnek, mielőtt hazamész karácsonyozni a családoddal, ugye?" - zakatolt fejében a gondolat, ahogy összehúzott szemmel a férfit nézte. Észrevette, hogy jobb hüvelykujjával már megint a jeggyűrűje helyét dörzsölgeti, idegesen elrántotta az ujját, és az étlapot babrálta inkább.

Az asztalhoz érve a lányra tévedt a tekintete. Kíváncsi volt, ki az, aki belemegy egy ilyesfajta helyzetbe. Fiatal volt, szép arcú, bár rendkívül sápadt, beesett arcában óriásinak tűnő szemekkel. Volt valami furcsa az arcán, amit először nem is tudott megfogalmazni, de aztán észrevette, hogy a lánynak nem volt szemöldöke, csak szemceruzával húzta meg ma-

gának a vonalát. Furcsa ez a mai divat, más nőknél is látta már így, de sosem értette, miért tartja ezt valaki szépnek. A lányból áradt valami furcsa szomorúság, a smink és a szép ruha ellenére is ázott kismadárnak tűnt ott az asztalnál. "Biztos veszekedtek" - gondolta. "Hogy miért nem veled tölti az estét. Hogy mikor válik már el. Hogy mikor lesz végre ő az első". Megállíthatatlanul peregtek benne a gondolatok, észre sem vette, hogy ajkai pengeként szorúlnak össze. Keserű vonás jelent meg a szája sarkában, ahogy képek villantak fel előtte. A férjéről és arról a másikról. Az is szóke volt.

Önkéntelenül megrázta kicsit a fejét, hogy elhessegesse emlékeit, majd kipréselt magából egy mogorva köszönést. Odanyújtotta nekik az étlapot, és kurtán megkérdezte: - Italt?

A férfi furcsán nézett rá, talán meglepődött a rideg fogadtatáson.

- Két mentes vizet kérünk, de ne legyen hideg, ha kérhetem. És ebédelni is szeretnénk.

"Remek" - gondolta magában kelletlenül. Vaskos csípője ritmusosan rezgett, ahogy visszasétált a pulthoz, ahol tálcára tette a két üveget és a két poharat. Morcos arckifejezéssel vitte ki a két vizet, kitöltötte először a férfinak, majd a lánynak, és nem érdekelt, hogy fordítva kellett volna.

- Sikeredt választani?

- Igen. Rántott sajtot szeretnénk, rizzsel és tartármártással. Az a kedvenced, ugye? - kérdezte kedves hangon a férfi a lánytól, és finoman megsimogatta az asztalon pihenő, vékony kezét.

"A jegygyűrűd persze levetted, te rohadék" - gondolta magában, ahogy a férfi jobb kezét nézte, és önkéntelenül ismét végigsimított gyűrűsujján.

A lány szótlanul bólintott, majd szájához emelte a vizespoharat. Keze remegett kicsit, ahogy aprót kortyolt belőle.

- Akkor két rántott sajtot kérünk - nézett fel a férfi. - És szeretnénk egy üveg pezsgőt is.

"Pezsgőt? Na, azt már nem. Az az enyém."

- Pezsgőt sajnos nem tudok adni - vetette oda mogorván.

- Hogyhogy? - húzta fel kérdően szemöldökét a férfi.

- Elfogyott - nyögte ki.

A férfi hátrafordult, és a pult felett kitett üvegeket pásztázta tekintetével. - Ott még pont látok egyet. Látja, ott a felső polcon, a konyak mellett.

Nem követte a férfi tekintetét, csak mereven állt az asztal mellett, mint egy otffelejített sakkbábu. Eltökélte, hogy nem adja meg magát.

- Az nincs behűtve.

- Nem baj, nekünk jó lesz langyosan is.

"Ó, hogy mennél a fenébe a kitartásoddal" - gondolta elkeseredetten, és végső mentsvárként kivágta: - Az nem eladó. A főnök úr félretette magának.

A férfi ránézett. Egy pillanatra összeakadt a tekintetük, és megborzonzott a férfi átható tekintetétől. Tudta, hogy átlát rajta, de nem érdekelt. Nem adja, ami az övé. Többé nem. Ha már akkor nem harcolt érte.

A lány ekkor csendesen megszólalt:

- Kérlek, hagyd, nem fontos.

- De ezt kérted... szeretnél volna pezsgőt inni... ez volt a kívánságod.

- Igen, szerettem volna. De jó lesz így is. Jó lesz pezsgő nélkül is - mondta a lány halkán, és fáradtan becsukta a szemét. Ekkor vette észre, hogy szeme alatt mélyfekete árkok húzódnak, amiket még a smink sem tudott eltakarni.

- Rendben - mondta csendesen a férfi, és ismét megsimogatta a lány kezét. Mosolytalanul elvette tőlük az étlapot, és elindult a konyha felé, hogy leadja a rendelést. Örömet akart érezni, amiért megvédte a pezsgőjét, de nem érzett semmit.

A pulttól figyelte őket, amíg az étel készült. A lány továbbra is szótlánul ült az asztalnál, a férfi a kezét simogatta, és halkán beszélt hozzá. Biztos azzal vigasztalja, hogy jövőre már nem így lesz. Hogy addigra már tényleg elvállik, és kettesben töltik a karácsonyt. A szentestét is, nem csak egy lopott ebédet egy körúti étteremben. Azon gondolkozott, vajon gyereke lehet-e a férfinak. Hat-hétéves forma kisfiú villant fel lelki szemei előtt, aki most otthon ül, és izgatottan várja a Jézuskát. És az apukáját. Pont, mint az ő kislánya. Akinek annyira hiányzott az apja azon az

első kettesben töltött karácsonyon... Elfutotta szemét a könny, gondolataiból a tálaló csengője riasztotta fel. Gyorsan megtörölte a szeme sarkát, majd kemény mozdulattal belökte maga előtt a konyha ajtaját. Kivitte az asztalhoz a két tányért, majd a pultba visszatérve figyelte őket tovább. A lány jóformán csak csipegetett, apró falatkákat tett a szájába, és végtelen hosszú ideig próbálta lenyelni őket. A férfi közben aggódó tekintettel figyelte a lány minden egyes mozdulatát. A lány egyszer csak leejtette az evőeszközt, ami hangos csörömpöléssel esett a tányérba, szeme lecsukódott, teste furcsán eldőlt, mintha le akarna csúszni a székről. A férfi halálra vált arccal ugrott fel, gyorsan elkapta, mielőtt a földre esett volna. A lány résnyire nyílt szemmel kapaszkodott a karjába, majd a fülébe súgott valamit, mire a férfi azonnal a pult felé intett. Ahogy odaért az asztalukhoz, maga is meglepődött, mennyire sápadt volt a lány. És a haja. Olyan furcsán állt. Mintha elcsúszott volna.

- Kérem, azonnal hívjon nekünk egy taxit. Az onkológiai intézetbe megyünk, a húgom rosszul érzi magát, sürgősen vissza kell mennünk.

Döbenten nézett a lányra, és hirtelen megértett mindent. A sápadtságát, az étvágytalanságát, a ruhában szinte eltűnő, vékony testét, a rajzolt szemöldökét. És most már a paróka illesztését is észrevette a homlokán.

Érezte, hogy lángba borul az arca, szó nélkül visszasietett a pulthoz, és a telefonhoz nyúlt. Ahogy végzett a hívással, ismét az asztal felé pillantott. A férfi a lány mellé húzta székét, és kezét simogatva figyelte, ahogy a lány csukott szemmel a vállának dől. Lelkét égette a szégyen, ahogy nézte őket. Tudta, mit kell tennie, azt is tudta, hogy ez édeskevés, de ennyivel tartozott nekik. Óriási távolságnak tűnt hirtelen az a pár méter, amíg elért az asztalukhoz. Letette az üveget az asztalra, és sután csak ennyit mondott: - Pár perc múlva itt a taxi. Ez pedig az önöké, a ház ajándéka. Boldog karácsonyt.

A férfi felnézett rá, könnybe lábadt szemében olyan fájdalom tükröződött, mely a szíve mélyéig hatolt. A lány lassan kinyitotta a szemét, a pezsgőre pillantott, majd feljebb emelte tekintetét, és mélyen a szemébe nézett. Halkan megismételte: - Boldog karácsonyt.

Győri Nagy Attila: Champagne

(Egy korty ebből ablakot nyit a luxus világára)

Egy pohárral az ünnepeltre,
a második az egészségre, és
három a magyar igazság.
Csak egy **korty** a mámor,
flört, vágyak és pimaszság.
A határt még nem látom,
távolian homályos folt csupán.
Messze van, nem is várom,
majd köszönök neki furán.
Iszom még **ebből**.
A határt már nem látom,
átlépett értelmetlenség.
Elbúcsúztunk, most szánom,
nincs már lélekjelenlét.
Ablakot tárok, de nem segít
az oxigén, elkapott már
a keringő, kezem új
üveget **nyit**, hát sodródok.
Vigyél csak messzire, el
ebből **a** cudar életből.
Itt hagyom bajaim feledve,
most kérek a szépekből.
Az új életem **luxus**,
rá van írva az üvegre.
Kedves poharak,
nem mehettek szünetre.
Akkor hát csókot dobok
az istenek **világára**.
Egészségetekre!

***

Képzeld el... című irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Buday Anikó: Üvegbe zárt éjszaka

Néztem a festményt, és azt mondogattam magamban, ilyen nincs, ilyen a mesében sincs. Ha valakinek elmesélném, azt hinné, kitalált hülyeség, és nem vagyok normális. Pedig az az üveg a festményen...?!

Hajnalodott, úgy gondoltam, ideje hazamenni, a partinak vége, már csak egy kótyagos alak lézengett a szálloda különtermében, ahová szülinapi partira voltunk meghívva. Léni 20 éves lett. Csodaszép, hosszú lábú, hosszú barna hajú, jó alakú, okos, kedves lány az egyetemi csoportból. Sokan összejöttünk, Léni nagyon népszerű volt, nemcsak szépsége, hanem barátságos, kedves természete miatt is sokan szerettük. Ittünk, táncoltunk, vitatkoztunk politikáról, beszélgettünk a kilátásainkról az egyetem után, bohóckodtunk, és az alkohol elfogyasztásának függvényében egyre lazább és felszabadultabb lett a társaság.

Különös hangulatú, jó parti kerekedett. Léni unokahúga is itt volt, Ő Lyonból jött, Léni nagynénje oda ment férjhez, Szofi ott született. Igyekeztem körbeudvarolni, úgy magyar módra, talán egy kicsit virtuskodva, ide, oda csapongva a mondandómmal nagy zavaromban. Szofi ugyanolyan szép volt, mint Léni, és külön bájosná tette, ahogy tört magyarsággal, de igen jól beszél magyarul. Bár mind a ketten kitűnően beszélünk angolul, jobb érzés volt a saját anyanyelvünkön beszélgetni. Hamar elmúlt a kezdeti féltékenységem, mert Szofi felszabadult, vidám teremtés volt. Táncoltunk, jókat nevtünk, ittunk, ahogy illik egy ilyen bulin. Éjfél után Léni szülei további jó szórakozást kívánva a társaságnak, visszavonultak a szobájukba, így még felszabadultabb, oldottabb lett a légkör. Dőlt a pezsgő, sziporkáztak a pikáns viccek, forrósodott a hangulat. Szofinak is melege lett, megkért, kísérem ki a kertbe, kiszellőztetné a fejét, sétálna a Duna-parton, hogy lehűljön egy kicsit. A szálloda kertje a Dunára nézett, gyönyörű partszakaszt épített a szálloda a folyó mellett. Néztük, ahogy a folyó vize méltóságteljesen, megállíthatatlanul hömpölyög medrében, ahogy a szálloda fényei megvilágították, és ezüstre festették a vizet. Leültünk a füves partra, Szofinak leterítettem a zakómat, s én szorosán mellékuporodva átöleltem a derekát. Így ültünk, a vizet nézve, a túlparton hajó ringott a kikötőben, fényei a Duna köze-

péig értek. Lágy zenét sodort felénk a szél a hajó felől. Romantikára buzdító, meleg, fülledt nyári éjszaka volt. Hátam mögül egy üveg pezsgőt varázsoltam elő, amit kifelé jövet vettem el egy asztról. Pohár nem volt, üvegből kortyolgattuk a hűvös nedűt, míg a buborékok el nem homályosították elménket, és már csak egymást láttuk, éreztük, a külvilág megszűnt létezni, testünk lassú ringatózásba kezdett. Mire magunkhoz térünk gyönyörű ölekezésünkéből, hajnalodott, a nap erőlködött a horizonton kitörni a felhők alól. Az üres üveget fogtam, hogy visszavigyem a terembe, de Szofi kivette a kezemből, nézegette, majd azzal az ötlettel állt elő, írjunk egy pár sort emlékül erről a csodálatos éjszakáról, zárjuk bele a palackba, és engedjük útjára, hadd sodorja a Duna vize, hosszú útra, talán egészen a Fekete-tengerig, és onnan is tovább az idők végezetéig, örök emlékül rólunk. Legyen ez egy pecsét, mivel megpecsételjük az elmúlt éjszakát. „Rendben” - mentem bele a játékba. A zakóm zsebéből előkotortam egy tollat, a Marlboro cigaretta dobozáról letéptem egy darabot, mivel más papír nem volt nálam, jobb híján ezt használtuk levélpapírnak. Az üzenet csak annyi volt: „Felejthetetlenül szép volt.” Szofi rúzsos szájával csókot lehelt rá, én pedig egy kis szívet rajzoltam alá. A levélkét beletuszkoltuk az üvegbe, jól lezártuk a dugóval, majd vízre bocsájtottuk a duplán felhasznált üveget. Duplán, mert először kiittuk az édes nedűt az üvegből, majd beletettük az éjszakai álmunkat, hadd vigye világgá ennek a csodálatos éjszakának a szépségét. Visszamentünk a terembe, ahol már alig lézengtek egy páran. Mi is jobbnak láttuk eltűnni, elköszönni. Az aulában még egy csók és sok ígéret: „majd hívlak, majd írok, vigyázz magadra stb” - aztán csend. Egyedül baktattam a kocsimhoz, majd haza.

Mondanom sem kell, egy-két telefonálás, egy-egy e-mail után, ami egyre ritkábban jött, lassan megszakadt a kapcsolat. Néha eszembe jutott az a gyönyörű éjszaka, Lénitől hallottam egyszer-egyszer Szofiról, aztán az egyetlen után már azt sem, ennyi volt, s most itt állok egy fiatal festő kiállításán, melynek címe: „A Duna rejtett kincsei”, és a festményeken rozsdás hajóroncsok, furcsa formákat alkotó uszadékfák festményei között, az egyik festményről a mi üvegünk nézett vissza rám. Az az üveg, amit Szofival dobtunk a Dunába azon a bizonyos estén, hogy örök

momentója legyen szerelmes éjszakánknak. Gyönyörűen megfestett pezsgősüveg, melyből félig kihúzva a marlboros dobozra írt mondat fele volt olvasható: „Szép volt” és Szofi gyönyörű ajkának rúzsos lenyomata látható, alatta az általam alárajzolt apró szívvel. Az üveg egy ezüsstel szegélyezett királykék terítőn feküdt, mellette félig öntött kristálypohár, félig elszívott cigaretta pihent egy ezüst hamutartóban. Az asztal mellett Thonet szék, rádobva lágyan omló selyemsál, és egy hegedű. Kicsit giccsesnek találtam a körítést, de ha a művésznak ez jutott róla az eszébe, ám legyen, ez már az Ő művészi szabadsága, az Ő festménye, csak az üveg a mienk, Szofié és az enyém.

Mivel nem állok olyan jól anyagilag, hogy én egy festményt megvegyek, így lefényképeztem, arra gondolva, hogy otthon kinagyítva, bekeretezve így is jól fog mutatni.

A képet elküldtem Szofi gépére is, válasz azóta sem érkezett. Nem is baj, az élmény és a feltoluló emlékek mindennél többet érnek.

Domokos Edit: Pályázatra a pezsgőről

Gyöngyöző bor, neve pezsgő,
Minden ital királya ő!
Nagyot durran, ha kinyitod,
Palackodból pezsgő bugyog.

Szilveszterkor mind örülnek,
Pezsgős dugók kirepülnek.
Mikor éjfélűt üt az óra,
Pohár áll már koccintóra.

Mindig, mikor ünnepelünk,
Szép pohárból pezsgőt nyelünk.
Soraimat ezzel zárom,
Pezsgőmet tán megtalálom!

De nem iszunk mi előre,
Csak úgymond a medvebőrrel
Ha kiderül, hogy én nyertem,
Pezsgőt bontok akkor menten!

Baliné Anikó: Karácsonytól szilveszterig

Nálunk az öröm emlékezetem óta karöltve járt a szomorúsággal. Rossz bábái voltunk a boldogságnak, mely a kimondatlan fájdalom mentén született. Alázatosan fejet hajtottunk generációkon át hordozott sé-

relmeink előtt, s csendben örültünk a pillanat kegyes ajándékának. Jó és rossz embert próbáló, különös játékában az ünnepeket is mértékkel mertük élni.

Nem volt ez másként szenteste sem. Apám rendszerint a kisjézus születésének napján is dolgozott. A családi gazdaságban nem volt szünet, a juhokat nem érdekelte a karácsony. Reggel hatkor éhesen bégettek, s csak késő délután szabadult haza apám az aklok mellől, már ha szabadult. A nincstelen bojtárok lelke éppúgy megindult az ünnepi csilingelésben, mint a mienk, csak ők kevésbé tudták azt kordában tartani. Így hát gyakran megesett, hogy apám a szent éjszakát a faluszéli bojtárházban töltötte, ahol szükség esetén számára is jutott egy berendezett szoba, ágygal, asztallal, sparhelttel. S a szükség néha éppen karácsony este érkezett meg hozzánk. Ebben a jómódú parasztcsaládban korán megtanultuk türtöztetni gyermeki vágyainkat, s kérdés nélkül alárendelődtünk az élet nagyobb parancsainak.

A fát, amit apám előző este a háromlábú tartóba faragott, kislánykorom óta mi díszítettük, két bátyámmal, Imivel és Tamással. Délelőtt, tévénézés közben szaloncukrot kötöztünk, díszeket válogattunk, a színes égők az utcai ablakon keresztül kora délutántól jelezték, nálunk már megjött a karácsony. Anyám lelkesen készült, napokkal korábban kezdte a sütést, egész nap főzött, remélve az ünnep nekünk is kijáró asztalát. Mindannyian vágyakoztunk. Vágytuk az ünnep csodáját, amit mi csak ritkán élvezhettünk együtt. A gazdaság, ami megélhetésünket biztosította, nagyobb parancsoló volt az isteni gyermek születésének alkalmánál. Mire apám hazaért, a karácsony teljes pompában várta. Levette átnedvesedett munkásruháját, az almozó szalmától elnehezedett talpú cipőjét, s a lakozott fenyőajtót kitarva belépett a fényben úszó félhomályba, a halászlé és a mákos bejgli illatába. Halkan összecsapta két kezét, úgy állt a fenyő előtt némán, míg odarohantunk hozzá mindannyian, s átöleltük akolszagú nyakát. Apám sírt. Minden karácsonykor. Soha nem kérdeztük, miért.

- Nehéz sorsa volt - mondta anyám lehajtott fejjel, ha néha faggattuk apánk bánatos szívéről.

Így könnyeztünk együtt, míg valaki meg nem törte a csendet egy mond-
vacsinált indokkal, vagy míg anyám fel nem jajdult a kifutó halászlé sis-
tergésére. Míg apám a fürdőszobában rendbe szedte magát, anyám a fa
alá csempészte apró ajándékainkat, mi meg a *mennybőllazangyalra* te-
kertük a kazettás magnó szalagját. Hát így telt a karácsony akkoriban.
A kisírt fájdalma ünnepe után egy rövid időre elsimultak apámban a ki-
tudja, mióta halmozódó sérüléshullámok.

A szilveszteri pezsgő durranása mindannyiunknak új kezdetet jelentett.
Az új év reménye egy nyugodtabb, könnyebb élet idilli képében jelent
meg előttünk. Az illatos rozé buborékai még apám szívét is felvidítot-
ták. A pezsgőbontás férfitisztség volt, körbeálltuk hát a ház urát, s
némán vártuk az évről-évre ismétlődő szeánszot.

Aztán eljött az első szilveszter, mikor apám idősebb bátyám kezébe
adta a pezsgősüveget. Imre tizenöt éves volt akkor, én tizenkettő, s
minden nagylányos bátorságomat összeszedve életemben először nem
az asztal alá bújva, hanem a többiekkel együtt Imre köré gyűlve néztem
végig a pezsgőnyitás szertartását.

- Itt az ideje, hogy megtanuld kinyitni a pezsgőt! - adta Imre kezébe
apám a jégbe hűtött üveget.

Imre az üveget nyaknál és talpnál szorosan tartva, erősen rázta, míg a
dugó végül, nem bírva a rá nehezedő nyomást, hatalmas robbanással
csapódott a plafonhoz. Épp anyám ötágú csillárja mellett ütött repe-
dést a fehér mennyezeten. Anyám szisszenve nézte az ősszel frissen
mázolt plafont, míg végül mindenki hatalmas nevetésbe kezdett. A
pezsgő fele kifutott, de a megmaradt rózsaszín, édes nedűt öt felé
osztottuk a rosszul csiszolt lengyel kristálypoharakba.

A lyuk éveken keresztül ott maradt a fejünk felett. Vendégeinknek már-
már anekdotaként meséltük Imre első pezsgőnyitását. Lassacskán ré-
szünkké vált az a repedés. Öt évig meséltük még Imre esetét a pezsgő-
nyitással, addigra bátyáim mindketten kollégiumba kerültek. Imre mező-
gazdásznak készült, Tamás pedig állategészség-őrnek a technikumban.
Csak én maradtam szilveszterre a szülői házban. Imre helyett néhány
éve ismét apám nyitotta a pezsgőt. Tíz éve már, hogy utoljára rázta fel a
buborékoktól gyöngyöző fehér palackot. Akkor már jó ideje küzdött a

tüdejével. Az akolban töltött hideg, nedves napok, s a fiatal kora óta lenyelt töménytelen füst lassan feloldotta a rózsaszín szövetet.

Hármasban vártuk az éjfélt, anyám, apám kezében a pezsgővel és én. Éjfélkor vigyázzban hallgattuk a Himnuszt.

- Csak óvatosan, ügyelj a csillárra! - súgta még halkán anyám, miközben beljebb húzta a tálcát a kis asztal széléről.

- Jaj, anya! - néztem apámra cinkosan. - Nem ez az első pezsgőnk. Keresem apám tekintetét, de sehogy sem találtam benne a szeánsz csillogását.

- Megbűnhődte már e nép... - énekelte remegő ajkakkal az utolsó sorokat.

Üveges tekintete fátyolként takarta messze járó gondolatait. Szeme körül napbarnította ráncok ültek, a kiszoruló könnyek végigszaladtak a mély barázdákon. Kopasz homlokát ősz koszorú fonta körbe, pedig alig múlt ötven.

Végül engedett az üvegyak szorításán, s a pezsgő sietve futott le az íves üvegtesten, rózsaszín habja a poharak tetején táncolt. Könnyezve koccintottunk. Remélve egy jobb jövőt.

Apám a fürdőszobában esett össze. Éjfél után 17 perccel. Hatalmas puffanással a mosdó és a kád közötti résbe szorult. Alig tudtuk onnan kiemelni anyámmal. Szájában rozéra festett tüdőhab szörcsögött.

Domokos Edit: A pezsgő

Pezsgő élet, forgatag...
És a pezsgőm hol marad?!
Issza fiatal és vén,
Kezdjük hát az elején!

Szép borszőlő tőkén érett,
Prückler kezén pezsgővé lett.
Franciáknál kitanulva
Rosty is ráállt ez útra.

Követték még jó néhányan
Pozsonyban a pezsgőgyárban.
Ezernyolcszázkilencvennyolc,
S pezsgőgyárunk volt is már nyolc.

No de nem is ez a lényeg,
Rátérek, hogy te is értsed:
Jó a bor, a likőr, whisky,
De miért kell pezsgőt inni?

Egy évig is nyugalomban
Erjed a bor a palackban.
Az fontos, hogy jól lezárják,
És ez időt ki is várják.

Szén-dioxid „bubit” alkot,
Ettől ad durranó hangot,
Mintha lőné egy jó nagyot -
Ünnepre fő helyet kapott.

De arról még nem is szóltam,
Hogy íze is „nagyon ott van”.
Kérd száraztól az édesig,
Kinek éppen melyik ízlik!

Dugó pukkan, habzik a bor,
Pezsgőt iszunk alkalmakkor.
Születésnap-ünneplésre
Pezsgő kerül minden kézbe.

Autóversenyző, ha örül,
Pezsgővel locsol majd körül.
Hajóavatásnál trendi,
Pezsgővel kell oldalt verni.

Szilveszter megy, az újév jön,
Pezsgő nélkül nincs is öröm!
Pezsgő élet, forgatagban
Szomjas én most sem maradtam.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A nagybetűs élet

Érettségi bankett napja volt, az utolsó igazi nyár, „a nagybetűs élet” kezdete előtt. Mindenki átment mindenből, bár Irén esetében erre nem sokan fogadtak volna - de úgy látszik, a magyartanár úgy volt vele, inkább átengedi, minthogy még egy évet küszködjön a kisasszonnyal. Ha sejtette volna, hogy a lány - leendő anyósa protezsálására - ősztől már napközis nevelő lesz egy falusi iskolában, és a tanítóképzőbe is „bedugják” levelezőre, biztos megvágta volna. De hát jövőbelátó képességgel nem rendelkezett a tanár úr.

Karcsi és Csaba már az esti buli előtt „alapozott”: fejenként egy-egy üveg pezsgőt ittak meg, mielőtt a vacsorára indultak. Gyerekkori jó barátok voltak, nagyon készültek az utolsó nyári szabadságukra, mivel még elsőben elhatározták, hogy az érettségi napján megpörgetnek egy földgömböt, és ahová az érettségin jobban teljesítő srác becsukott szemmel rábök a glóbuszon, oda utaznak majd. Nos, ennek ma lesz a napja, Karcsi lett a „nyertes”, neki kell majd böknie. Most, hogy a nap már közeleg, kicsit „finomítottak” a célkitűzésen. Anyagi megfontolásból csak

egy Európa térképen fognak választani, mert az elmúlt 3 nyáron keresett pénzből jó esetben 2-3 hét vonatós-hátizsákos túrára telik csak. De ez a tény nem szegte kedvüket, a lányok vidám éljenzése közepette vonultak be a Beccsali csárdába, melyet erre az estére a 4/B lefoglalt.

Hiába volt a megható beszéd, az ajándékátadás Kriszta néninek, valahogy hihetetlennek tűnt számunkra, hogy valószínűleg ez az utolsó alkalom, hogy valamennyien együtt üljenek. Persze, voltak fogadkozások, hogy nem így lesz, hogy évenként ezen a napon valamennyien újra eljönnek, de ahogy az est tellett, a pezsgős koccintások és az elfogyasztott sörök ellenére is egyre szomorúbb és hallgatagabb lett a csapat. Tudták, érezték, hogy a gondtalan éveknek vége. A lányok közül lesznek néhányan, aki továbbtanulnak, de a legtöbben néhány héten belül munkába állnak. A nyolcvanas évek elején még teljes foglalkoztatás volt az országban, tehát attól nem kellett tartaniuk, hogy közgazdasági végzettséggel nem tudnak elhelyezkedni, itt legfeljebb az lehetett a kérdés, kinek milyen szerencséje lesz. A fiúk - mindössze öten maradtak a 4. év végére, mert Antinak meg kellett nősiülnie, mivel az igazgatóhelyettes Panni lánya teherbe esett tőle - azt tervezték, hogy az akkor induló számítástechnikai ügyvitelt ellátó cégnél együtt próbálnak szerencsét. Nem volt ekkor még személyi számítógép, még a bankoknál is csak írógépet meg Ascota könyvelőgépeket használtak, és az adatok rögzítésére hozták létre ezt a SZÜV-öt, ahová a pénzügytanáruk akarta beajánlani őket. Most tehát körbeülték Magdi nénit, és erről faggatták. Csaba és Karcsi arra szerette volna rávenni a többieket, várják meg az augusztus 1-et a munkakezdéssel, mert ők kicsit csavarogni akarnak. A kérdésre, hogy hová készülnek, Karcsi nevetve válaszolta: „Majd amit a gép dob, még nem dőlt el az útirány.”

Az éjféλι záróra előtt még újabb négy üveg pezsgőt rendeltek, koccintottak a boldog jövőre, majd lassan, kisebb csoportokba verődve hazaindultak. Volt, aki taxit rendelt, de a srácok gyalog indultak el. Először azt tervezték, még benéznek a közeli szálloda bárjába, de azután Karcsi és Csaba meggondolta magát: közölték, hogy nekik még dolguk van, hiszen erre a napra tervezték a nyaralás helyszínének a kiválasztását. Elindultak hát a parkon át, a folyópart felé, mert Csabáék a folyón túli,

új városrészben laktak. Vidáman tréfálkozva, egymást ugratva haladtak, amikor a városkapunál, a boltív alól kibukkant a villamos. Karcsi - kezében egy félig üres pezsgősüveggel - épp a síneken egyensúlyozott, amikor a lába lecsúszott, és beszorult a váltó meg a sínszál közé. Ijedt kiáltására Csaba visszafordult, majd rohanni kezdett, hogy lerántsa a barátját a sínről, de elkésett: a fékező villamos ellökte, mellkasával a peron szélére zuhant, lábfeje ottmaradt a jármű kereke alatt.

Amikor Csaba odaért, fájdalomtól végletekig eltorzult arccal, de a pezsgősüveget szorongatva hasalt a peronon. „Csak meg akartam viccelni a villamosvezetőt” - nyögte Karcsi, és elengedte az üveget, ami a lejtős peronon gurulni kezdett a Párizsi körút felé.

- Látod? Térkép nélkül is választottam úticélt: Párizsba megyünk - mondta, majd elvesztette az eszméletét.

Csaba a peron szélére rogyott, onnan nézte, amint a kiérkező tűzoltók nagy nehezen leemelték a villamos kerekét barátja szétroncsolódott lábáról, hogy a mentő el tudja szállítani. Kétségbeesetten próbált érdeklődni az orvostól, mik a barátjának az esélyei.

- Sorozatos bordatörést és súlyos mellkasi zúzódásokat szenvedett, és szinte biztos, hogy a bal lábát bokából amputálni kell - válaszolta az orvos és becsukta a mentő ajtaját.

A fiú kétségbeesetten nézett a szirénázva távolodó kocsi után. Fejében zakatoltak a gondolatok. Már tudta, ők ezen a nyáron biztosan nem utaznak sehová: a spórolt pénzüket valószínűleg barátja rehabilitációjára kell költeniük. A bankett okozta mámor szertefoszlott, és elkezdődött „a nagybetűs élet” - melyet úgy vártak, de nem gondolták róla, hogy ilyen kegyetlen tud lenni.

***

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:

<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

***

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

***

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
